

Príbehy detí, ktoré pomáhajú

DETSKÝ ČIN
ROKA

26. ročník projektu prebieha pod záštitou Ministerstva školstva, výskumu, vývoja a mládeže Slovenskej republiky.

Zapojte sa
do detskej poroty.

Podporiť dobrý skutok
rovesníkov je tiež veľký čin!

Projekt napĺňa
nové vzdelávacie štandardy
v oblasti Človek a spoločnosť.

www.detskycin.sk

Strategický partner

Nadácia

Hlavný partner

ARICOMA

Mediálny partner

RÁDIO EXPRES

Partneri

Liga za
duševné
zdravie

DETSKÝ ČIN ROKA 2026

Každý rok je projekt v niečom iný, podľa toho, čo deti aktuálne žili a čo sa dialo v spoločnosti, keďže príbehy deti priamo reagujú na aktuálne dianie na Slovensku.

Je obdivuhodné ako deti vedia zareagovať v kritických situáciách a príbehy z kategórie Záchrana ľudského života sú toho dôkazom. V roku 2026 sme mali mimoriadne veľa silných príbehov v tejto kategórii. Obdiv a uznanie patrí všetkým deťom, ktoré zaslali príbehy do tejto kategórie.

Detské príbehy, najmä tie z vidieka alebo menších miest, ukázali silné medzigeneračné prepojenie medzi členmi rodiny. Deti radi trávia veľa času so starými rodičmi a vzájomne si odovzdávajú lásku a zároveň deti s radosťou a oddane pomáhajú svojim starým rodičom.

V roku 2026 prebieha už **26. ročník** a je zaujímavé sledovať podľa listov detí ako narastá počet školských kolektívov, v ktorých integrácia zdravých detí s deťmi so zdravotným postihnutím sa stáva prirodzenou realitou. V tomto roku máme veľa príbehov s touto témou.

PRÍBEHY DETSKÝ ČIN ROKA 2026

Dostali sme veľa krásnych listov, ktoré hovorili o nasledovných detských skutkoch:

- ♥ záchrana ľudských životov v rôznych nečakaných situáciách a nehodách
- ♥ zastúpenie dospelého rodiča v domácnosti a pri každodenných povinnostiach
- ♥ rôznorodé zbierky, burzy hračiek, benefičné koncerty a vystúpenia, predaj ručne vyrobených výrobkov a finančné zbierky pre deti a ľudí, ktorý potrebovali pomoc
- ♥ nezištná pomoc, rešpekt a spolupráca pri začleňovaní zdravotne znevýhodnených kamarátov v škole i mimo nej
- ♥ pomoc kamarátom a spolužiakom, ktorí vážne ochoreli
- ♥ pomoc ľuďom na ulici, či už bezdomovcom, starým alebo jednoducho neznámym ľuďom
- ♥ pomoc starým ľuďom v domovoch, prípravy rôznorodých aktivít pre seniorov
- ♥ rôznorodé aktivity a akcie na zachránu mačičiek, psíkov, veľrýb, sovy, zajačika, žaby, škorca, sokola, ježkov, žriebätká či rôznych malých vtáčikov...
- ♥ ostrihanie vlasov na pomoc ľuďom s rakovinou
- ♥ aktívne zapojenie detí do projektov rôznych neziskových organizácií, ktoré pomáhajú ľuďom na Slovensku ale i po celom svete

**ĎAKUJEME ZA VŠETKY PRÍBEHY O DETSKÝCH SKUTKOCH.
KAŽDÝ Z NICH, VEĽKÝ ČI MALÝ, AJ KEĎ NEBOL ZARADENÝ DO NOMINÁCIE,
UŽ UROBIL NÁŠ SVET KRAJŠÍ A LEPŠÍ A TO JE TO NAJCENNEJŠIE.**

Prečítajte či vypočujte si s deťmi príbehy o dobrých skutkoch a rozprávajte sa spoločne o hodnotách, ktoré prinášajú. Zapojte sa s deťmi do detskej poroty. Veríme, že aj tento rok sa príbehy v tejto online brožúre stanú inšpiráciou pre vás i pre deti a spoločne načerpáte pozitívnu energiu a motiváciu.

**NOMINOVANÉ PRÍBEHY SÚ BEZPLATNE DOSTUPNÉ NA
www.detskycin.sk
A NA YOUTUBE NAČÍTANÉ KATKOU BRYCHTOVOU,
LUDWIGOM BAGINOM.**

AKO PREBIEHA HLASOVANIE - DETSKÁ POROTA

Súčasťou detskej poroty sa môžu stať žiaci základných škôl, špeciálnych základných škôl a primy až kvarty osemročných gymnázií tým, že sa zapoja do hlasovania.

Detská porota rozhodne o tom, ktorých osem skutkov získa ocenenie Detský čin roka 2026. Deti, ktorých dobré skutky získajú najväčšiu podporu detskej poroty, budú ocenené na slávnostnom vyhodnotení projektu v decembri 2026.

Každý žiak môže dať svoje ocenenie jednému zo skutkov v každej z ôsmich kategórií

1. ZÁCHRANA ŽIVOTA	5. POMOC PRÍRODE
2. POMOC V RODINE	6. DOBRÝ NÁPAD
3. POMOC ROVESNÍKOM	7. CENA SAŠKY FISCHEROVEJ - MALÝ VEĽKÝ ČIN
4. POMOC ĽUDOM	8. DOBRÝ ČIN NA NETE

Minulé roky sa nám neosvedčilo zasielanie poštou a preto sme sa rozhodli pre hlasovanie iba elektronicky cez **www.detskycin.sk**. Ďakujeme za porozumenie.

**Prosíme pedagógov a žiakov, aby zasielali hlasovacie lístky najneskôr
do 30. novembra 2026**
Hlasovanie prebieha elektronicky na
www.detskycin.sk

Online anketa pre verejnosť v spolupráci s darcovským portálom ĽudiaĽuďom.sk

Anketu pre verejnosť organizujeme predovšetkým pre dospelých, ktorí touto formou môžu prispieť na projekt, podporiť dobro a hlavne sa inšpirovať dobrými skutkami detí. Jeden skutok za všetky kategórie, ktorý získa najväčšiu podporu verejnosti, dostane ocenenie Cena ĽudiaĽuďom.sk.

S pravidlami ankety sa môžete oboznámiť prostredníctvom webstránky
DetskyCin.LudiaLudom.sk

*Saša Broadhurst-Petrovická, koordinátorka projektu a štatutárka OZ Detský čin roka
Magdaléna Fábryová, koordinátorka projektu*

I. kategória

ZÁCHRANA LUDSKÉHO ŽIVOTA

Inšpiratívne témy na rozhovor s deťmi:

- ♥ Odvaha, risk, rozvaha
- ♥ Zodpovednosť a následky
- ♥ Normy, zásady, dodržiavania pravidiel
- ♥ Duchapritomnosť, samostatnosť, spolupráca
- ♥ Hodnota ľudského života
- ♥ Vedieť podať prvú pomoc
- ♥ Skúška charakteru v krízovej situácii
- ♥ Hodnoty: skromnosť, nezištnosť, obetavosť

Nominované skutky v kategórii ZÁCHRANA LUDSKÉHO ŽIVOTA

A
LIST

Záchrana ľudského života
Tobias zachránil brata pred rozzúreným psom

Tobias je veselý piatok, ktorý miluje pohyb. Najväčšiu radosť mu prináša futbal a atletika, a preto každú voľnú chvíľu trávi vonku so svojím bratom a kamarátmi.

Jedného septembrového popoludnia sa spolu dohodli, že si na ihrisku zahrajú futbal. Vzali loptu a plnú nadšenia sa pustili do hry. Slnko ešte príjemne hrialo a z ihriska sa ozýval smiech a povzbudzovanie. Nič však nenaznačovalo, že sa tento obyčajný deň v okamihu zmení na boj o bezpečie. Keď bola hra v plnom prúde, na ihrisko nečakane vbehol cudzí staford. Rozbehol sa priamo k Tobiasovmu bratovi Tonymu, začal ho naháňať a napokon ho pohrýzol. Chlapcov zachvátil strach a všetci sa rozutekali do bezpečia. Iba Tobias našiel v sebe odvahu postaviť sa nebezpečenstvu.

Bez rozmyšľania sa rozbehol k bratovi. Snažil sa psa odohnať a ochrániť Tonyho pred ďalším útokom. Keď si však pes všimol jeho, obrátil svoju pozornosť naňho. Začal ho prenasledovať a aj jeho bolestivo pohrýzol. Napriek zraneniu Tobias nestratil duchapritomnosť. S poranenou nohou sa rozbehol domov privolať pomoc. Počas behu si opakoval jedine: „Musím ísť po pomoc.“

Keď sme videli rozsah zranení, okamžite sme zavolali záchrannú zdravotnú službu. Hryzné poranenia oboch chlapcov boli hlboké a vážne. Kým Tony od

bolesti plakal a čakal na príchod záchranárov, Tobias sedel pokojne a statočne znášal bolesť.

„Mami, ja to vydržím. Ja to dám,“ povedal. V tej chvíli som si naplno uvedomila, aký silný je môj syn. V nemocnici lekári Tonyho ošetrili a rany mu zašili. Tobiasovo zranenie však bolo natoľko vážne, že musel podstúpiť operáciu nohy. S mamkou zostal hospitalizovaný a ešte počas noci absolvoval náročný zákrok.

Keď sa po operácii prebral z anestézy, povedal vetu, na ktorú nikdy nezabudnem:

„Mami, vieš, prečo som tam išiel? Lebo som sa o Tonyho bál. A keby som tam nešiel, možno by si už nikdy nezahral futbal.“

V tých slovách sa ukrývala láska, odvaha a obetavosť, aké dokáže prejavíť len človek s naozaj veľkým srdcom. Našťastie, vďaka dobrej zdravotnej starostlivosti a veľkej sile oboch chlapcov nemá ani jeden z nich trvalé následky. Dnes sa opäť môžu spolu smiať, behať za loptou a venovať sa tomu, čo majú najradšej – futbalu.

Som na Tobiasa nesmierne hrdá. V rozhodujúcej chvíli sa nezachoval ako dieťa, ale ako skutočný ochranca svojho brata. Možno je za tým aj ich výnimočné puto. Sú totiž z trojičiek a odjakživa držia spolu. A práve v ten deň Tobias ukázal, že súrodenecká láska dokáže byť silnejšia než strach.

List napísala Erika Gumaňová - matka a triedna učiteľka PhDr. Iveta Klajberová, skutok vykonal Tobias, v šk. roku 2025/2026, žiak 5. C triedy, ZŠ Československej armády 15, Moldava nad Bodvou

**B
LIST****Záchrana ľudského života****Marek pomohol maminmu priateľovi pri epileptickom záchvate**

Marek je obyčajný 10-ročný chlapec, ktorý sa vybral na chatu s mamkiným priateľom. Užívali si spoločne pekný večer s pizzou a hrami. Potom si ľahli spať a aj keď veľa nenaspal, ráno ho zobudil priateľov výkrik, aby zavolať rýchlu zdravotnú službu. Ďalej už nepočul nič, len buchot, keď priateľ spadol na zem v kúpeľni a dostal epileptický záchvat po jedenástich rokoch. Marek nestratil duchaprítomnosť, utekal k nemu,

pobral vankúše, dal mu jeden pod hlavu a hneď volal 112-ku, vedel im všetko povedať, čo sa stalo, kde majú prísť. Záchranári boli do piatich minút pri ních. Potom zavolať mne, mamke, a ja som bola naňho veľmi hrdá. My sme sa s touto chorobou už v rodine stretli a veľa sme o tom rozprávali. Bola som rada, že sa nezľakol a vedel, čo je správne. Zvládol to úžasne a viem, že neskutčne pomohol. Je to skvelý, aj keď „obyčajný“ chlapec.

List napísala Dana Nemcová, mama, skutok vykonal Marek, v šk. roku 2025/2026, žiak 5. triedy, ZŠ Obchodná 5, Sečovce

**C
LIST****Záchrana ľudského života****Danielka zachránila život svojej mame**

Volám sa Danielka a minulý rok som zažila deň, na ktorý nikdy nezabudnem. Mala som osem rokov a veľmi som sa tešila na letné prázdniny. Skončila som 3. ročník a s maminkou sme si užili krásny deň. Po vysvedčení sme boli na zmrzline, popoludní sme vybavili servis auta a potom sme sa vybrali do Eurovey. Prechádzali sme sa pri Dunaji, dali si večeru, stretli známych a ja som si v kníhkupectve vybrala knihy ako odmenu za školský rok. Večer sme nastúpili do auta v podzemnej garáži. Maminka naštartovala auto a chystali sme sa odísť domov. Zrazu sa však prestala hýbať a nereagovala. Nevedela som, čo sa deje, ale videla som, že potrebuje pomoc. Najskôr som sa odopla z autoseďadky a snažila som sa ju zobudiť sama. Volala som na ňu, skúšala som ju prebrať a dávala som jej umelé dýchanie tak, ako som si pamätala z rozprávania o prvej pomoci. Keď sa mi ju nepodarilo prebrať, našla som jej mobilný telefón. Zavolať som ockovi a potom

som vytočila tiesňovú linku 155. Bála som sa, ale vedela som, že musím pomôcť. Operátorom som povedala, kde presne sa nachádzame – v ktorej garáži, na ktorom poschodí aj číslo parkovacieho miesta. Odpovedala som na ich otázky a riadila som sa všetkými pokynmi. Rozprávala som im, čo sa s maminkou deje, či dýcha a ako vyzerá. O chvíľu prišli pracovníci SBS, policajti, záchranári. Postarali sa o maminku a pokračovali v jej záchrane. Keď ju odvážali do nemocnice, veľmi som sa bála, ale verila som, že to zvládne. Neskôr som sa dozvedela, že maminka mala prasknutú cievu v mozgu a jej stav bol veľmi vážny. Lekári dokonca nevedeli povedať, či prežije. Po niekoľkých dňoch sa však prebudila z umelého spánku. To bol najšťastnejší okamih môjho života. Dnes viem, že rozhodujúce boli prvé minúty. Som rada, že som nezostala stáť bezmocne a že som dokázala zavolať pomoc. Najdôležitejšie pre mňa je, že mám svoju maminku späť.

Skutok vykonala Danielka, v posledný deň šk. roku 2024/2025 žiačka 3. triedy, ZŠ s MŠ J. A. Komenského, Hubeného 25, Bratislava v spolupráci s triednou pani učiteľkou Mgr. Monikou Máťušovou list napísala a poslala v šk. roku 2025/2026

**D
LIST****Záchrana ľudského života****Alexej zachránil zranenú prababku**

Koncom januára 2025 potrápila celé Slovensko nebezpečná poľadovica. V ten deň bol vtedy len 5 a pol ročný Alexej chorý, a tak ho doma strážila jeho 76-ročná prababka, ktorú s láskou volá babka Janka. Nikto netušil, že bežný deň sa v priebehu sekundy zmení na boj o život. Kým Alexej ležal v teple izby, babka Janka vyšla na dvor. Na zradnom ľade sa nešťastne pošmykla a nasledoval tvrdý pád. Zranenia boli vážne

– rozbitá hlava a komplikovaná zlomenina nohy. Zostala bezvládne ležať v časti dvora, kde ju nebolo vidno z ulice a pre hluk okolia nikto nepočul ani jej zúfale volanie o pomoc. Okrem veľkých bolestí a strachu začal okamžite útočiť ďalší nepriateľ – mrazivé počasie a riziko podchladenia. Keď Alexej uvidel, že sa babka dlho nevracia, intuícia mu našepkala, že niečo nie je v poriadku. Vyšiel von a naskytl sa mu pohľad,

ktorý by vydesil aj dospelého. On však nezaváhal ani sekundu. Schmatol telefón, deku, vankúš a utekal k nej na mráz. Hoci bol sám dieťaťom, okamžite začal konať ako rodený záchranár. Keď videl, že babka komunikuje, podal jej mobil so slovami: „Zavolaj mojej maminke.“ Starostlivo ju zakryl dekou, pod zadok sa jej snažil podložiť vankúš a poobzeral sa okolo, aby jej našiel okuliare, ktoré jej pri páde odleteli. Chcel ju dokonca sám postaviť – priniesol metlu, aby sa o ňu oprela, no zranenie nohy bolo príliš vážne. Babka Janka zatiaľ zatelefonovala rodine do práce. Všetci príbuzní sme však boli ďaleko a najbližší z nás by sa k nej vedel dostať najskôr za 45 minút – čo bolo v tom mraze pridlho. Našťastie nás v panike napadlo

zalarmovať suseda. Ten bol našťastie doma, preskočil plot a na zrkadlovo hladkom ľade pomohol babku dostať do tepla domu. Alexejov záchranársky inštinkt však nepoľavil ani vnútri. Hneď ako babku uložili, utekal do mrazničky, vzal chladiaci vankúšik a priložil jej ho na zranenú nohu, aby jej zmiernil opuch a bolesť. V extrémne komplikovanej situácii, kedy išlo o minúty, si tento malý chlapec dokázal zachovať chladnejšiu hlavu než väčšina dospelých. Bez jeho pohotovej reakcie, rýchleho zabezpečenia mobilu a ochrany pred podchladením by tu dnes naša babka Janka už nemusela byť. Pre našu rodinu je Alexej skutočným hrdinom.

List napísala Alexandra Bobříková, mama, skutok vykonal Alexej v šk. roku 2025/2026
žiak 1. triedy, ZŠ Dolinského 1, Bratislava

**E
LIST****Záchrana ľudského života****Simonovo rýchle rozhodovanie zachránilo život spolužiačke**

Môj spolužiak Simon sa zachoval mimoriadne statočne a pohotovo. Počas jazdy na bicykli našiel na cyklistickom chodníku našu spolužiačku Zaru, ktorá spadla z elektrickej kolobežky. Pri páde utrpela veľmi vážne zranenia hlavy a zostala v bezvedomí. Keďže nemala prilbu, následky nehody boli veľmi vážne. Simon ani na chvíľu nezaváhal. Podarilo sa mu Zaru prebudiť a skontrolovať jej stav. Keď zistil, že má silno krvácajúce poranenie hlavy, pohotovo jej vyviazal vlasy šnúrkou z topánky, aby mohol ranu lepšie ošetriť. Následne si vyzliekol tričko a priložil ho na ranu, aby zastavil krvácanie. Okamžite zavolať záchrannú službu a zostal pri nej až do jej príchodu.

Keď zdravotníci začali Zaru ošetrovať, Simon sa rozbehol do susednej dediny po jej mamu. Vďaka tomu sa jej mama stihla so Zariným stavom oboznámiť a prišla práve vo chvíli, keď sanitka odchádzala do nemocnice. Zara je dodnes hospitalizovaná s viacerými vážnymi poraneniami lebky. Nehoda sa stala na málo frekventovanom mieste, kde by ju pravdepodobne dlho nikto nenašiel. Som presvedčená, že Simonova odvaha, rýchle rozhodovanie a ochota pomôcť mohli Zare zachrániť život. Preto si myslím, že si Simon za svoj hrdinský skutok zaslúži ocenenie. Jeho konanie bolo príkladom skutočnej odvahy, obetavosti a ľudskosti.

List napísala Tamara M. - spolužiačka, skutok vykonal Simon, v šk. roku 2025/2026,
žiak 7. triedy, ZŠ Mierova 67, Želiezovce

II. kategória **POMOC V RODINE**

Inšpiratívne témy na rozhovor s deťmi:

- ♥ Každodenné povinnosti v domácnosti, delba práce
- ♥ Docenenie rodičov, úcta k ich práci
- ♥ Láska a rešpekt voči jednotlivým členom rodiny
- ♥ Vzťah k starým rodičom - čo všetko pre nás urobili a čo môžeme urobiť my pre nich
- ♥ Pocit zmysluplnosti našich skutkov voči najbližším
- ♥ Spoluzodpovednosť a spolupatričnosť v rodine
- ♥ Schopnosť a ochota zastúpiť dospelých členov rodiny v krízových situáciách
- ♥ Lenivosť - schopnosť ju prekonávať
- ♥ Dobrý skutok - čo je samozrejmý a čo hodné ocenenia

Nominované skutky v kategórii POMOC V RODINE

A
LIST

Pomoc v rodine

Stelka pomáha mame a je veľkou oporou autistickému bratovi

Stelka je žiačkou 3. ročníka. Rozhodla som sa ju nominovať, pretože jej každodenný život nie je obyčajným detstvom, ale je dôkazom mimoriadnej lásky, trpezlivosti a nezištnej pomoci, ktorú venuje svojej rodine. Po rozvode rodičov a presťahovaní zostala mamka na tri deti sama. Aby dokázala zabezpečiť základné potreby rodiny, musela nastúpiť do zamestnania. Stelka, hoci sama čelí zdravotným obmedzeniam v podobe bezlepkovej diéty, sa stala mamkinou pravou rukou a najväčšou oporou. Doma pomáha automaticky, bez sťažovania sa. Napriek tomu, že je ešte len dieťa, dokáže sa vzdať svojich plánov a času v prospech rodiny. Kým sa mamka vráti z práce, Stelka vyzdvihne mladšiu sestríčku Ester zo škôlky, vyvenčí psa, pripraví jedlo, umyje riad či zapne práčku. Jej najväčšia pomoc však spočíva v starostlivosti o autistického brata Tomáška, ktorý navštevuje prvý ročník. Keď u Tomáša nastane emočný nepokoj, Stelka presne vie,

ako u neho uvoľniť nahromadené napätie, zmierniť úzkosť a navrátiť pocit istoty. Rozumie jeho špecifickému svetu a dokáže ho zabaviť, aby si mamka mohla aspoň na chvíľu oddýchnuť, pretože život s autistickým dieťaťom prináša veľa náročných situácií, ktoré dokážu vyčerpať aj dospelého človeka. Jej ochranné krídla sa však nekončia doma. Stelka a Tomáško navštevujú rovnaký školský klub detí. Integrácia autistického dieťaťa je pre pani vychovávateľku často náročná, no Stelka sa stala jej neoficiálnou, no o to dôležitejšou asistentkou. Citlivo sleduje bratove potreby a keď vidí, že je v strese, okamžite zasiahne. Na svoje plecia berie zodpovednosť, ktorá v jej veku vôbec nie je samozrejmou. Svojím správaním navyše učí ostatné deti tolerancii, pochopeniu a rešpektu k inakosti. Stelka koná hrdinsky každý jeden deň – v tichosti, s úsmevom a bez očakávania odmeny. Je obrovskou inšpiráciou pre deti aj pre nás dospelých.

List napísala Ľudmila Königová, vychovávateľka, skutok vykonala Stelka, v šk. roku 2025/2026, žiačka 3. triedy, ZŠ s MŠ Smolník 528

B
LIST

Pomoc v rodine

Autistický Alex s veľkým srdcom pomáha autistickej mladšej sestríčke

Alexko je autistický chlapec. Už od malička bol iný. Svet okolo neho bol príliš hlučný, príliš rýchly, príliš

komplikovaný. Ťažko si hľadal kamarátov, často nerozumel správaniu druhých detí a ani ony nerozumeli

jemu. Mnohokrát ostával sám. Nie preto, že by nemal dobré srdce, ale preto, že jeho svet fungoval inak. Aj obyčajné dni boli pre neho náročné. Situácie, ktoré sú pre iné deti bežné, boli pre Alexa obrovským vnútorným bojom. Jeho mladšia sestra Liliana má ťažkú formu autizmu. Od jej narodenia sa život celej rodiny zmenil. A práve Alexko, hoci bol ešte len malý chlapec, to všetko ticho pozoroval. Pozeral sa, ako jeho sestra trpí. Pozeral sa na vyčerpaných rodičov, ktorí sa snažili zvládnuť každý ďalší deň. Pozeral sa na to, ako sa ich život musel prispôbovať autizmu. Mnohé miesta, ktoré mal rád, museli opúšťať. Detské ihriská, zábavné parky, oslavy či obyčajné výlety sa často skončili predčasne, pretože Lilianka to nezvládla. Alexko sa musel naučiť odísť aj vtedy, keď tam ešte chcel zostať. Musel pochopiť, že sestra trpí viac. A on to pochopil až príliš skoro.

A pritom aj on sám potreboval pomoc, pochopenie a bezpečie. Aj on bojoval so svojím autizmom. No napriek tomu myslel viac na sestru než na seba.

Keď rodina nemala dostatok peňazí na terapie pre Lilianku, Alexko sa rozhodol pomôcť spôsobom, aký dokáže len dieťa s obrovským srdcom.

Začal vyrábať plastelínové postavičky. Jednu po druhej. S nekonečnou trpezlivosťou. S detskými rukami, ktoré namiesto hier tvorili nádej pre svoju sestru. Vytvoril ich už viac než 400. Neskôr sa začali vyrábať aj ako 3D postavičky a predávali sa, aby rodina získala peniaze na terapie pre Lilianku. Kým iné deti rozmýšľajú, čo si želajú pre seba, Alexko rozmýšľal, ako zachrániť svoju sestru.

A možno najkrajšie na tom všetkom je, že nikdy nepomáhal preto, aby bol obdivovaný. Pomáhal z čistej lásky. Aj dnes sníva o tom, že keď raz vyjde kniha o jeho postavičkách s Danielom Hevierom, výťažok pomôže ďalším autistickým deťom. Pretože Alexko sa nikdy nepozeral len na svoje trápenie. Vždy videl aj bolesť druhých.

List napísala Marta Kupkárová, mama, skutok vykonal Alex, v šk. roku 2025/2026, žiak 5. triedy, ZŠ s MŠ E. P. Bárdoša 235/50, Habovka

**C
LIST****Pomoc v rodine****Nikolaj daroval kostnú dreň mladšiemu bratovi**

Nikolaj je veľmi bystrý, citlivý, empatický a popritom veselý, hravý a priateľský 11-ročný chlapec. Je to náš prvorodený syn, akého by som priala každému. Najväčšou oporou ale nie je pre mňa, ale pre svojich dvoch mladších bratov. Tento príbeh začal, keď nášmu najmladšiemu synčekovi, 3-ročnému Alexovi, diagnostikovali akútnu myeloblastovú leukémiu. Niki bol a je preňho aj nás všetkých veľkou oporou. Stal sa jediným vhodným darcom kostnej drene. Bez akéhokoľvek zaváhania zákrok podstúpil. Náš boj o zdravie a život Alexandra neskončil. Je nutné, aby veľký bráško podstúpil ďalšie odbery špeciálnych krvných buniek. Vyžaduje si to hospi-

talizáciu, anestéziu a zavádzanie centrálného venózneho vstupu. No pre Nika je to jasná vec a neváhal ani sekundu. Pre svoju rodinu by podstúpil čokoľvek, aj keď vieme, že má strach. Napriek neblahým okolnostiam sa naplno venuje štúdiu a pripravám na prijímacie skúšky na osemročné gymnázium. Niki je pre nás všetkých inšpiráciou a obrazom toho, akí by sme mali byť. Vystúpiť z komfortnej zóny a čeliť strachu a neznámemu. Láska k najbližšiemu je najsilnejšie puto a my ako rodičia sme pyšní na tú súrodeneckú, ktorej sme svedkami. Triedna pani učiteľka o ňom napísala, že je „tichým hrdinom triedy“ a myslím, že to krásne vystihla.

List napísala Marianna Máleková, mama, skutok vykonal Nikolaj, v šk. roku 2025/2026, žiak 5. triedy, ZŠ Ružová dolina 29, Bratislava

**D
LIST****Pomoc v rodine****Peter je citlivým „bratom“ pre deti, ktoré prichádzajú do ich profesionálnej náhradnej rodiny**

Peter je 11-ročný chlapec, ktorého rodina sa venuje profesionálnej náhradnej starostlivosti. Táto rola, hoci primárne patrí rodičom, vyžaduje od Petra nadpriemernú empatiu a zodpovednosť. Peter dobrovoľne a s láskou prijal úlohu „veľkého brata“ a opory pre deti v ich dočasnej starostlivosti, ktoré často prichádzajú z veľmi náročného prostredia a potrebujú pocit istoty

a bezpečia. Petrov čin nie je jednorazová udalosť, ale dlhodobý, sústavný a hlboko zmysluplný záväzok. Petrova podpora sa netýka len súčasných detí (5-ročná Eli, 7-ročný Leo a 12-ročný Michal). Už predtým sa rovnako venoval deťom, ktoré u nich prechodne bývali a neskôr sa vrátili k svojim biologickým alebo odišli k náhradným rodinám. Pre Petra bolo od útleho veku

prirodzené zdieľať svoj priestor, čas a hračky s cudzími deťmi, čím im dával kus zo svojho vlastného detstva. Petrova mimoriadna zrelosť sa prejavuje v tom, že sa musel opakovane vyrovnávať s ťažkým lúčením po odchode detí. Namiesto demotivácie alebo zatrpknutia ho táto skúsenosť ešte viac motivovala pomáhať ďalším a ďalším deťom, s vedomím, že práve on je ich stabilným bodom v neľahkom prechodnom období. Peter sa stal pre Eli, Lea a Michala nielen bratom, ale aj kamarátom, učiteľom a morálnym kompasom. S Michalom, ktorý je len o rok starší, si vzájomne pomáhajú v škole. Peter je pre neho parťákom v učení a dokazuje, že je možné zvládať vlastné povinnosti a zároveň sa starať o druhých. S Leom objavuje svet hier. Učí ho pravidlá futbalu a neustále mu prívukuje,

že fair play a rešpekt sú dôležitejšie ako samotné víťazstvo. Pre malú Eli je skutočným hrdinom. Číta jej rozprávky, učí ju spievať a vďaka jeho pozornosti a láskavosti jej dáva neoceniteľný pocit bezpečia, ktorý tieto deti zúfalo potrebujú. Petrov čin je príkladom nad rámec bežnej bratskej pomoci. Jeho schopnosť prijať a milovať deti, ktoré nie sú pokrvnými príbuznými, a to opakovane, si vyžaduje empatiu a emocionálnu kapacitu, aká sa vidí len zriedka aj u dospelých. Peter svojím konaním ukazuje, že skutočná rodina sa nebuduje na krvi, ale na láske, dôvere a nezištnej podpore. Je vzorom pre deti i dospelých, preukazuje skutočné vodcovské schopnosti a jeho obetavosť mení ťažké životné osudy detí k lepšiemu. Peter stelesňuje skutočného hrdinu a príklad hodný nasledovania.

List napísala Marianna Stankovská, mama, skutok vykonal Peter, v šk. roku 2025/2026, žiak 6. triedy, ZŠ Školská 3, Súrovce

**E
LIST****Pomoc v rodine****Marián, chlapec s dobrým v srdcom, pomáha rodine aj iným ľuďom**

Marián, žiak 5. ročníka, žije trochu iný život. Život, ktorý ho naučil zodpovednosti, pokore a nezištnej pomoci druhým. V triede je obľúbený pre svoju úprimnosť, dobrotu a ochotu pomôcť. Málokto by však tušil, koľko povinností a starostí nesie na svojich detských pleciach. Mariánova mama trpí vážnym ochorením – elefantiázou, ktorá ju výrazne obmedzuje v pohybe a každodenných činnostiach. Otec je jej opatrovateľom a Marián je ich nenahraditeľným pomocníkom. Mariánova mama je pôvodom Česka. Keď nastúpil do prvého ročníka, ovládal iba český jazyk, čo mu spočiatku sťažovalo vzdelávanie a adaptáciu v škole. Napriek tomu sa nevzdal a dnes komunikuje v slovenskom jazyku bez väčších problémov. Aj keď mu matematika robí stále väčšie ťažkosti, v ostatných predmetoch dosahuje primerané vzdelávacie výsledky. Jeho školské úspechy sú o to cennejšie, že ich dosahuje popri množstve povinností doma a starostlivosti o rodinu. Doma majú kozy, húsky, sliepky, zajace aj kačky. O všetky zvieratá sa stará s nemiernou láskou a nehou. Najväčšiu náklonnosť však prejavuje ku kozám. Vo svojich slohových prácach o nich píše s takou vrúcnosťou, že je z každého slova cítiť jeho citlivú dušu a schopnosť vnímať krásu aj v jednoduchých veciach každodenného života. Spolu s otcom sa starajú o záhradku, pretože rodinná situácia si vyžaduje, aby si veľa potravín dopestovali sami.

Spolu s otcom si pripravujú drevo v lese a pomáha pri jeho uskladnení na zimu. Marián vie, že nič nie je samozrejmé. Spolužiaci hovoria, že keď si s ním občas zahrajú počítačové hry, Marián sa musí zrazu ospravedlniť a odísť doložiť do kotla, pretože doma majú ústredné kúrenie, o ktoré sa treba starať. Jeho dobrota však nekončí za dverami vlastného domu. Pravidelne pomáha susede, ktorá je po operácii kolena. Chodí jej na nákupy, v zime jej nanosí drevo, pomôže vyniesť zemiaky z pivnice a vykoná všetky práce, ktoré ona sama už nezvláda. Ochotne pomáha aj svojej tete, ktorá sa momentálne zotavuje po operácii obličiek. Keď ho požiada o nákup alebo inú pomoc, nikdy neodmietne. Marián je žiakom z rómskej menšiny. No to, čo si na ňom učitelia všimnú ako prvé, je jeho charakter. Jeho dobrosrdečnosť, pracovitosť a úcta k ľuďom. Jeho skutky možno nie sú veľké v očiach sveta. No práve v nich sa ukrýva skutočné hrdinstvo – v každodennej ochote pomáhať, v láske k rodine, v úcte k starším a v schopnosti myslieť na druhých viac než na seba. Marián nám všetkým pripomína, že veľké činy nevznikajú z výnimočných okolností. Rodia sa v srdci človeka. A to Mariánovo srdce je formované životom, ktorý je mnohým jeho rovesníkom cudzí. Je poznačené starosťami, ktoré by deti jeho veku nemali poznať, no zároveň naplnené láskou, pokorou a obdivuhodnou silou.

List napísala PhDr. Ľubica Verbická, pedagogička, skutok vykonal Marián, v šk. roku 2025/2026, žiak 5. triedy, ZŠ s MŠ, SNP 412, Stakčín

III. kategória

POMOC ROVESNÍKOM

Inšpiratívne témy na rozhovor s deťmi:

- ♥ Integrácia zdravých a postihnutých detí
- ♥ Ľudské práva
- ♥ Zastať sa slabšieho
- ♥ Schopnosť rozlíšiť dobré a zlé
- ♥ Hodnota priateľstva a schopnosť obetovať sa a podeliť sa
- ♥ „Hanba“ robiť dobré skutky, „frajerina“
- ♥ Vedieť sa v kolektíve spojiť pre dobrú vec
- ♥ Hodnota slova ĎAKUJEM

Nominované skutky v kategórii POMOC ROVESNÍKOM

A
LIST

Pomoc rovesníkom

Školský parlament zorganizoval kampaň na schodolez pre Krištofka

So žiakom našej školy Krištofkom sa život nemaznal. Žiak trpí spinálnou svalovou atrofiou, no napriek svojmu hendikepu a vďaka obetavosti rodičov žiak riadne od prvého ročníka navštevuje našu školu, pričom náš školský parlament mu už v minulosti organizoval zbierky, aby sa finančne pomohlo rodine hradiť nákladnú rehabilitáciu. Tento školský rok pred nami stála ešte väčšia výzva. Keďže Krištofko je tento školský rok už štvrták a na budúci školský rok bude žiakom druhého stupňa a jeho kmeňová trieda bude na druhom poschodí, stáli sme pred neľahkou výzvou. Vyzbierať preňho dostatok peňazí, aby mu škola mohla zakúpiť schodolez, pomocou ktorého sa bude presúvať na druhé poschodie. Triedu musí mať na druhom poschodí, pretože tam sa nachádzajú špecializované učebne, a zámerom

rodičov a školy je umožniť mu zúčastniť sa na vyučovaní rovnako ako všetkým jeho rovesníkom. Školský parlament preto rozbehol kampaň, cieľom ktorej bolo pre Krištofka vyzbierať sumu 4 000 €, čo bola veľmi náročná úloha. Najprv sme vo februári zorganizovali charitatívny žiacky ples, na ktorom sa z výťažku z tomboly podarilo vyzbierať 2 000 €, čo znamenalo predaj 4 000 tombolových lístkov. Prekonal to všetky naše očakávania. Keďže táto akcia bola medializovaná, ozvali sa aj rodičia a sponzori, ktorí boli ochotní do sumy schodolezu prispieť, a výsledkom bolo, že sa danú sumu napokon podarilo vyzbierať. Vďaka mravčej práci členov nášho školského parlamentu sa táto, na začiatku utópia, splnila vo vysnívaný sen.

List napísal Mgr. Roman Kuttner, pedagóg, skutok vykonalí členovia školského parlamentu, v šk. roku 2025/2026, žiaci 5. - 9. triedy, ZŠ Gábora Bethlena 41, Nové Zámky

B
LIST

Pomoc rovesníkom

Deti v školskom klube s láskou prijímajú zdravotne znevýhodneného Mareka

Sú príbehy, ktoré netreba kričať nahlas, nepotrebujú potlesk ani veľké slová, stačí ich cítiť. Som vychovávateľka a počas svojej pedagogickej praxe som sa stretla s mnohými deťmi, s rôznymi príbehmi, radostami aj starosťami. No tento rok som sa po prvýkrát stretla s dieťaťom, ktoré mi zmenilo pohľad na to, čo zna-

mená skutočné porozumenie. Volá sa Marek. Marek je prvák so zdravotným znevýhodnením. Má genetické ochorenie, ktoré ovplyvňuje vývin, komunikáciu aj vnímanie sveta. Jeho tempo je pomalšie, prejavy sú tichšie, no jeho prežívanie je rovnako hlboké a úprimné. Nerozpráva, nepovie, keď ho niečo trápi,

nepožiada o pomoc slovami. Nepovie „ďakujem“, ani „prosím“. Keď prišiel medzi nás, v hlave som mala množstvo otázok. Ako mu pomôžem? Ako ho prijmú ostatné deti? Ako ho naučím zapadnúť? Dnes už viem, že som si kládla nesprávnu otázku. Nemusela som ho učiť zapadnúť, to deti ho naučili patriť k nám. Bez pokynov, bez vysvetľovania, bez toho, aby si uvedomovali, aké veľké veci robia. Každý deň niekto z nich chytil Mareka za ruku. Ticho, prirodzene, akoby to bolo samozrejmé. Vedú ho na obed, aby nešiel sám. Tá malá detská ruka v tej jeho, je viac než len pomoc – je to istota, prijatie, tichý odkaz: „Si tu s nami, patíš sem.“ Keď príde čas olovrantu, deti mu vyberú zo školskej tašky jedlo aj fľašu s pitím. Pomaly mu pomáhajú otvoriť nádobku s jedlom, podržia fľašu, sledujú, či sa napil, či sa najedol. Neponáhľajú sa, neodchádzajú, zostávajú pri ňom s trpezlivosťou, ktorá sa nedá naučiť – len cítiť. Keď si nevie zapnúť bundu, pribehnú k nemu. Malé prsty zápasia so zipsom, no nevzdávajú sa. Povzbudzujú ho úsmevom, pohľadom, prítomnosťou. Nikto sa nestázuje, nikto neodchádza. Spreádzajú ho aj v tých najcitlivejších chvíľach. Keď je neistý, keď niečo nezvláda, keď potrebuje viac podpory než ostatní. Sú pri ňom ticho, nenápadne, no s obrovskou silou. A potom prídu chvíle, ktoré sa nedajú

opísať inak ako čistá radosť. Marek miluje hudbu. Miluje zvuky, rytmus, hudobné nástroje a najviac zo všetkého miluje tanec. Keď zaznie hudba, jeho oči sa rozžiaria a jeho telo sa začne hýbať s takou slobodou, akú mu bežné chvíle nedovoľujú. V tých momentoch akoby zmizli všetky bariéry. A deti? Nezostanú stáť bokom, tancujú s ním. Tlieskajú, hrajú na hudobných nástrojoch, smejú sa. Nevidia rozdiely ani prekážky. Vidia kamaráta, ktorý sa raduje – a radujú sa s ním. A vtedy pochopím, že toto je skutočné prijatie, nie naučené, nie hrané, skutočné. A keď Marek cíti túto blízkosť, keď cíti, že patrí medzi nich, že je prijatý presne taký, aký je, urobí niečo, čo sa nedá naučiť. Príde k nim a objíma ich. Silno, úprimne, bez slov. V tom objatí je všetko – jeho „ďakujem“, jeho dôvera, jeho radosť aj jeho láska. Je to jeho spôsob, ako povedať to, čo my hovoríme slovami. A tie deti to chápu. Bez vysvetlenia, bez slov, len srdcom. Počas celej svojej praxe som si myslela, že som to ja, kto učí a vychováva deti. No Marek a deti v školskom klube detí mi ukázali, že tie najdôležitejšie lekcie sa nedajú naplánovať, tie prichádzajú samé. Učia ma, že skutočné porozumenie nepotrebuje slová, že pomoc nemusí byť veľká, aby bola skutočná, že priateľstvo nevzniká z dokonalosti, ale z prijatia.

List napísala Bc. Martina Brveníková, vychovávateľka, skutok vykonal kolektív detí v ŠKD, v šk. roku 2025/2026, Spojená škola, Školská 35, Nemecká

Pomoc rovesníkom

Piataci nezištne pomáhajú spolužiacke odkázanej na invalidný vozík

Na ocenenie nominujem kolektív žiakov 5. A triedy za ich výnimočný prístup, ľudskosť, empatiu a každodennú nezištnú pomoc spolužiacke, ktorá je odkázaná na invalidný vozík. Žiaci jej pomáhajú počas celého školského dňa pri mnohých činnostiach, ktoré sú pre ostatných samozrejmosťou. Ochotne jej asistujú pri presunoch medzi triedami a odbornými učebňami, pomáhajú jej s manipuláciou školských pomôcok, s nosením učebníc a zošitov, s prípravou na vyučovanie či s upratovaním pracovného miesta po skončení hodín. Počas vyučovania jej pomáhajú pri výtvarnej výchove, pri rysovaní na matematike, pri zapisovaní poznámok na hodinách slovenského jazyka a ďalších predmetoch. V prípade potreby jej vysvetlia zadanie úloh, pomôžu pripraviť potrebné pomôcky alebo jej sprostredkujú informácie, ktoré by jej mohli uniknúť. Ich pomoc však nekončí za dverami triedy. Pomáhajú jej s prezúvaním, obliekaním vrchného odevu, spreádzajú ju počas prestávok a snažia sa, aby sa mohla

aktívne zapájať do všetkých školských aktivít. Pri školských podujatiach, výletoch či spoločných akciách prirodzene hľadajú spôsoby, ako jej uľahčiť účasť a zabezpečiť, aby sa cítila plnohodnotnou súčasťou kolektívu. Najcennejšie na ich pomoci je to, že ju poskytujú spontánne, bez očakávania odmeny či pochvaly. Svoju spolužiacku nevnímajú cez jej zdravotné obmedzenie, ale ako kamarátku a rovnocennú členku triedy. Každodennými skutkami dokazujú, že vzájomná pomoc, rešpekt a ohľaduplnosť majú v ich kolektíve pevné miesto. Takéto správanie má veľký význam nielen pre ich spolužiacku, ale aj pre samotných žiakov. Učí ich empatii, tolerancii, zodpovednosti a vnímavosti voči potrebám druhých. Vďaka spoločným skúsenostiam si budujú silné medziľudské vzťahy, učia sa spolupracovať, prekonávať predsudky a chápať, že aj malé skutky dokážu výrazne zlepšiť život druhého človeka.

List napísala Mgr. Michaela Panicová, triedna učiteľka, skutok vykonal kolektív detí, v šk. roku 2025/2026, žiaci 5. triedy, ZŠ Obrancov mieru 884 Detva

**D
LIST****Pomoc rovesníkom****Piataci podporili spolužiačku z marginalizovaného sociálneho prostredia**

Veľa detí trávi viac času v škole ako doma. To bol prípad aj našej žiačky Veroniky, ktorá školu milovala a trávila v nej veľa času aj po vyučovaní, na krúžkoch. Na tom by nebolo nič zlé, ale keď bol čas ísť domov, vždy povedala, že najradšej by zostala v škole, že sa jej nechce ísť domov. Veronika pochádza z marginalizovaného sociálneho prostredia. Je veľmi milá a slušná, ale doma nemá vytvorené postačujúce podmienky na vzdelávanie. Dňa 4. 6. 2026 sme sa dozvedeli, že v komunite, v ktorej Veronika vyrastá, je rozšírená žltáčka typu A. Na základe nariadenia hygieny to znamenalo, že žiaci z ulice, na ktorej býva aj Veronika, nemohli viac ísť do školy, a teda celý mesiac jún musia zostať doma. Aj keď Veronika chorá nebola, týkalo sa to aj jej. Keď som to Veronike ako triedna učiteľka oznámila, bola veľmi smutná. Povedala som jej, aby si vyprázdnila skrinku. Na to sa ma opýtala otázku, na ktorú nikdy nezabudnem: „Kedy sa uvidíme?“ Nechcela som jej klamať alebo dávať falošné nádeje. Povedala som jej pravdu: „V septembri, Veronika.“ Na jej tvári bolo vidieť, že bojuje sama so sebou. Bolo mi jej ľúto. So svojimi pocitmi som sa podelila s ostatnými žiakmi v triede. Diskutovali

sme o tom, že škola nie je len miestom, kde sa poskytuje vzdelávanie, veľakrát je to pre niektoré deti jediné bezpečné miesto. Pod slovom bezpečné myslíme nielen hygienický aspekt, aj keď aj ten je nevyhnutný. Spoločne sme prišli na myšlienku, že by sme jej predsa len mohli nejako pomôcť nestratiť kontakt so školou. Keďže Veronikina rodina nemala zaplatený internet a chceli sme sa s ňou spojiť, rozhodli sme sa napísať jej povzbudzujúce listy, ktoré sme dali do jednej obálky, aby vedela, že na ňu myslíme. A tak sme aj urobili. Okrem hrejivých slov jej spolužiaci popisali, čo je nové v škole a poslali jej aj úlohy. Veronika sa veľmi potešila a povedala, že je pre ňu veľmi dôležité cítiť, že nám na nej záleží. Vďaka odkazom detí sa jej podarilo opraviť si známky z viacerých predmetov. Veríme, že nielen opatrenia typu umývanie rúk bojujú so žltáčkou, ale aj drobné skutky týchto detí bojujú hlavne s predsudkami voči tejto komunite. Zároveň dúfame, že ich príklad inšpiruje nielen iné deti, ale hlavne dospelých v tom, aby pochopili, že proti generáčnej chudobe sa bojuje hlavne vzdelávaním a integráciou aj takýchto detí.

List napísala PhDr. Gabriela Čáscarová, triedna učiteľka, skutok vykonal kolektív detí, v šk. roku 2025/2026, žiaci 5. triedy, ZŠ Pribinova 1, Zlaté Moravce

**E
LIST****Pomoc rovesníkom****Haifeng Ying (Janko), žiak čínskeho pôvodu, je mostom medzi dvoma svetmi**

Janko je žiak čínskeho pôvodu, ktorý sa po príchode na Slovensko musel vyrovnáť s jazykovou bariérou, spoznať nové prostredie a začleniť sa do života v novej krajine. Vďaka svojej usilovnosti, vytrvalosti a odvahe urobil veľký pokrok. Dnes je aktívnym členom školskej komunity a s radosťou sa zapája do života školy. Janko sa prišiel do nášho centra učiť slovenský jazyk. Najväčšou hodnotou jeho príbehu je však jeho ochota pomáhať ostatným. Keď do nášho centra prichádzali noví žiaci z Číny, prirodzene sa stal ich sprievodcom. Trpezlivo im vysvetľoval slovenské slová, pomáhal im porozumieť školským pravidlám, prekladal základné informácie a sprevádzal ich pri prvých krokoch v novom kolektíve. Vďaka nemu sa cítili istejšie, odvážnejšie a ľahšie si našli svoje miesto medzi spolužiakmi. Janko pritom nezabúdala ani na vlastné vzdelávanie. Popri

slovenskej škole navštevoval počas víkendov aj čínsku školu. Napriek tomu si svoje povinnosti plnil zodpovedne a všetky úlohy vykonával svedomito. Keď niečomu nerozumel, nebál sa opýtať a aktívne hľadal riešenie. Svojím prístupom ukazuje, že úspešná integrácia je postavená na vytrvalosti, zodpovednosti a ochote neustále sa učiť. Svojou dobrosrdečnosťou, empatiou a ochotou pomáhať vytváral v triede atmosféru porozumenia a vzájomného rešpektu. Stal sa mostom medzi slovenskými učiteľmi a čínskymi žiakmi, ale aj medzi dvoma kultúrami. Janko je dôkazom, že aj malé skutky môžu mať veľký význam. Niekedy stačí podať pomocnú ruku človeku, ktorý sa ocitol v neznámom prostredí. Práve takáto každodenná, nenápadná pomoc mení životy a robí z nášho centra miesto, kde sa každý môže cítiť prijatý a bezpečne.

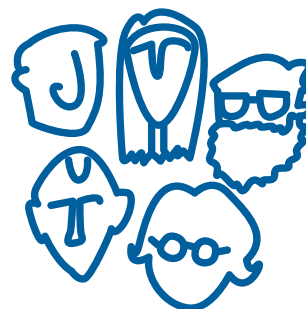
List napísala Dagmar Záhradníková - Inkluzívne jazykové centrum, skutok vykonal Haifeng Ying (Janko), v šk. roku 2025/2026, žiak 5. triedy, ZŠ Nobelovo námestie 6, Bratislava

IV. kategória **POMOC ĽUĎOM**

Inšpiratívne témy na rozhovor s deťmi:

- ♥ Ja a svet okolo
- ♥ Svet okolo nás – pozitívne hodnoty
- ♥ Spolupatričnosť medzi ľuďmi
- ♥ Spoluzodpovednosť za spoločnosť v ktorej žijeme
- ♥ Rešpekt voči ľuďom
- ♥ Odvaha postaviť sa nespravodlivosti a násiliu
- ♥ Ľahostajnosť – mňa sa to netýka
- ♥ Úcta a pomoc starším

Nominované skutky v kategórii POMOC ĽUĎOM

**A
LIST**

Pomoc ľuďom

Hrdinka Julka pomáha a povzbudzuje iné choré deti

Julke našli nádor na nadobličke, keď bola len štvrtáčka. S chorobou bojovala statočne. Premáhala strach pri jednotlivých vyšetreniach, ktoré boli bolestivé, ale pre dieťa aj stresujúce. Ochorenie i liečbu sprevádzali bolesti, chýbali jej kamarátky zo školy, väčšinu času strávila v nemocnici. Veľkou oporou jej boli milujúci rodičia, ktorí s ňou strávili toľko času, koľko len mohli. Sprevádzali ju na všetkých vyšetreniach. Keď prežívala strach, držali ju za ruku či niekedy iba za nohu, lebo inak sa nedalo. Chorobu sa podarilo nakoniec poraziť a Julka sa zdravá a šťastná vrátila do školy medzi spolužiačky a spolužiakov. Čakali by ste koniec príbehu, no sme len v polovici. Nasledovali ešte kontrolné vyšetrenia, ktoré musela absolvovať. Opäť bojovala so strachom, bolesťou, únavou a občas aj dopravnou situáciou, keďže na vyšetrenia museli cestovať do iných miest. Jej boj sa stal bojom celej triedy a neskôr aj celej školy. Sprevádzali sme ju modlitbou, podporou a všetkým, čím sme len mohli. A ona sprevádzala ostatné deti. Keď ich čakalo vyšetrenie u lekára, ktorého sa báli, alebo ich niečo bolelo, či niečo ťažké prežívali, tak sme z ich úst počuli: „Julka zvládla aj horšie, dokážem to aj ja.“ Julka takto motivovala a povzbudzovala žiakov celej školy. Keď prišli dobré správy z kontrolných vyšetrení, rodičia sa celej škole poďakovali milým slovom v školskom rozhlase a upečenými „vianočnými“ trubičkami. Julka sa stala aj inou hrdinkou. O tom už informoval lekár. Vďaka jej

statočnosti a odvahe sa podarilo zistiť, že liek, ktorý doteraz dávali iba niektorým deťom, môžu poskytnúť aj deťom s kardiovaskulárnym ochorením. Toto zistenie pomôže pri liečbe iných detí, ktoré budú s touto zákernou chorobou bojovať. Julka sa stala malým anjelom strážnym pre iné choré deti a povzbudením pre deti, ktoré sa vyšetrení a choroby boja. V priestoroch školy ju nestretnete inak, iba s úsmevom na tvári. Je naozaj takým krásnym anjelikom, ktorého príbeh chytil za srdcia aj starších žiakov. Mnohí pri prvom počutí o jej boji s chorobou otvárali uznanlivo ústa v nemom úžase, čo dokáže zvládnuť také malé dievčatko. Ostáva nám len dúfať, že toto je už naozaj šťastný koniec príbehu.

Z listu Radoslavy Brunckovej, Julkinej mamy:
Ďakujem všetkým členom pedagogického zboru, a hlavne všetkým žiakom minuloročnej 5. A triedy, ktorí sa zapojili do rôznych kreatívnych činností, keď vytvárali pre Julku rôzne zábavky, krížovky, písali jej neskutocné množstvo odkazov, ktoré sme my rodičia nosili pravidelne do nemocnice. Doteraz to máme všetko odložené ako spomienku na obdobie veľmi silnej podpory nielen našej dcéry, ale aj nás, celej našej rodiny. Vďaka tomu bola Julka prítomná v triede aj na dialku a ona takto spojená s celou triedou. Chceme preto poďakovať všetkým žiakom, ktorí ukázali svoje dobré a láskavosťou a empatiou naplnené srdcia, lebo aj vďaka tomu Júlia mohla zvládnuť túto ťažkú skúšku.

List napísala Jana Štrbová, pedagogička, skutok vykonal Julka, v šk. roku 2025/2026, žiačka 5. triedy, Spojená škola, Námestie A. Hlinku 22, Ružomberok

**B
LIST****Pomoc ľuďom****Darko nezostal ľahostajný a pomohol staršej pani**

Cestou zo školy domov si Darko všimol na ulici niečo, čo ho okamžite znepokojilo. Na zemi ležala staršia pani a vedľa nej jej pes a nákup. Bez váhania k nej pribehol. Pani bola dezorientovaná, mala monokel na oku a krvácala. Tvrdila, že sa potkla o svojho psa, no bolo zrejmé, že potrebuje pomoc. Darko zachoval pokoj a pohotovo zavolať záchranú službu. Počas čakania pri pani zostal, snažil sa ju upokojiť a dohliadal na jej bezpečie. Aj napriek svojmu veku konal rozvážne a zodpovedne, akoby presne vedel, čo treba urobiť. Po príchode záchranárov sa ukázalo, že pani utrpela slabý otras mozgu a mala vysoký tlak. Hoci sa

rozhodla nepokračovať v liečbe v nemocnici a podpísala reverz, Darko splnil to najdôležitejšie – nenechal ju bez pomoci v kritickej chvíli. Na druhý deň o svojom skutku skromne porozprával svojej učiteľke. Povedal len, že by ju tam nemohol nechať ležať. Práve tieto jednoduché slová vystihujú jeho charakter najlepšie. Darko je citlivý, empatický a vnímavý chlapec, ktorý neváha pomôcť druhému človeku. Jeho čin je dôkazom, že aj deti dokážu prejavovať veľkú odvahu a ľudskosť. Takéto správanie si zaslúži uznanie a je inšpiráciou pre nás všetkých.

List napísala Zuzana Dömötörövä, pedagogička, skutok vykonal Darko, v šk. roku 2025/2026, žiak 4. triedy, ZŠ Železničná 14, Bratislava

**C
LIST****Pomoc ľuďom****Dominika sa zastala pani a jej psíka v autobuse**

Raz som šla z domu na tanečnú. Ako som nastupovala, tak pani s malým buldočkom bežala, aby stihla autobus, a veru, skoro ho nestihla. So psíkom nastúpili do autobusu udýchaní. Práve som si kupovala lístok, keď si pani kupovala ten svoj a špeciálny lístok pre psíka. Pani sa usadila na jedno voľné sedadlo hneď pri dverách, oproti miestu, kde som sedela aj ja. Autobus zastavil na Fakultnej Nemocničnej ulici. Nastúpila pani v čiernom saku, bielymi krátkymi šatami a botoxovými perami. Jej vlasy boli čierne a mala veľké čierne slnečné okuliare a veľkú kabelku. Pani v čiernom podišla ku čítačke kariet, aby si kúpila lístok. Vtom ale zastavila, pozrela sa na paniu so psíkom na rukách. Psík nehybne spal v jej lone a majiteľka psíka sa v tom momente na čiernovlásku pousmiala. Pani s čiernymi vlasmi sa trochu nahnevala a spustila: „Čo sa na mňa tak usmievate?“ povedala s nenávisťou v hlase. Majiteľka psíka bola zaskočená a rozpačito odpovedala: „L-len som chcela byť slušná.“ Kôťajúc odpovedala so stra-chom v očiach. Čiernovlasá pani skríkla na tú druhú so psíkom a povedala: „No po prvé, tento pes sa nevie správať! Prečo beriete psa na verejné miesta?“ Majiteľka psíka na to reagovala: „Prepáčte, to nie je

vaša vec, môj pes je úplne v poriadku. Nevidím dôvod, prečo by mal byť problém mať psa v autobuse. Má aj náhubok.“ Čiernovlasá pani sa nahnevala, schmatla malého buldočka a nechala ho visieť vo vzduchu. Pes skučal, pretože ho obojkom dusila. Vtedy som sa postavila, šla k čiernovlasej pani a povedala som nahnevanej tónom v hlase: „Prepáčte, ale toto je už moc. Mohli by ste s tým prestať?“ Snažila som sa dostať ku psíkovi, len pani bola moc vysoká, so škodoradosným úsmevom. Toto ma už naozaj nahnevalo a dala som jej varovný pohľad. V tom pani pustil psíka, ktorý skoro spadol na zem. Našťastie som ho stihla zachytiť. Šťastím v nešťastí bolo, že prišla zastávka a čiernovlasá pani konečne vystúpila.

Majiteľka psíka mi poďakovala a zoznámili sme sa. Dozvedela som sa, že pani sa volá Kamila a jej psík Mandarinka. Meno psíka je odvodené od farby srsti, vďaka jej telovo hnedému kožuškú, lebo keď sa od neho odrazia lúče slnka, tak sa sfarbí na oranžovú. Ale aj vďaka tomu, že miluje jedenie mandarínok. A tak som vystúpila a usmiala na pani Kamilu.

List napísala a skutok vykonala Dominika, v šk. roku 2025/2026, žiačka 8. triedy, ZŠ s MŠ Ulica sv. Gorazda 1, Žilina

**D
LIST****Pomoc ľuďom
Sára pomáha na fare**

Som piatačka a nerada len tak sedím. Preto sa snažím byť užitočná, kde sa dá. Do našej farnosti sa asi pred 4 rokmi prisťahoval kaplán. Má ženu a tri deti. Jedno má rok, ďalšie tri a najstaršie päť. Rozhodla som sa, že jeho manželke budem pomáhať pri opatere detí. Trávim s nimi veľa času. Po škole sa už teším, keď tam pôjdem a čo zase vymyslíme, koľko smiechu a zábavy si užijeme. Hráme schovávačky, hráme deň a noc, hráme sa na predavačov, maľujeme, potom sa ideme najesť... Keď majú ísť domov, plačú, nechce sa im, chcú sa hrať, smiať a najradšej aj spať u nás. Ale spolu s ich mamkou vždy vymyslíme nejakú fintu a napo-

kon ich odnesieme na faru, o malú chvíľu neskôr idem na liturgiu a aj tam jej pomáham. Kočíkujem, ak treba idem s nimi aj na večko, beriem ich na prijímanie, strážim ich, hrám sa s nimi a po liturgii sa rozlúčime a idem domov. Veľmi ma to teší, pretože ja som vo svojom živle a kaplánovi a jeho žene to trochu uľahčím. Majú ich radi, ale niekedy si aj oni potrebujú oddýchnuť a ja som rada, že pomôžem vlastne celej ich úžasnej rodine a aj ja stále odchádzam s dobrým pocitom v srdci. Veď každému dobre padne, ak mu niekto pomôže. Či nie?

List napísala a skutok vykonala Sára, v šk. roku 2025/2026,
žiačka 5. triedy, ZŠ Za vodou 14, Stará Ľubovňa

**E
LIST****Pomoc ľuďom
Žiaci dlhodobo navštevujú denný stacionár a spriatelili sa so staršími ľuďmi**

Sme žiačky Spojenej školy v Nemeckej. Už tretí rok navštevujeme denný stacionár, ktorý je súčasťou našej školy. Pani učiteľka nás k tomu povzbudzuje, aby sme pomáhali druhým. Podporuje nás aj vedenie školy. Do stacionára prichádzame s úsmevom a radosťou. S tetami sme sa spriatelili a vždy sa na seba tešíme. Stretávame sa aj na obede v jedálni alebo v altánku. Pri obede vidíme, že sú zdvorilé, trpezlivé a navzájom si pomáhajú. Sú pre nás vzorom. Aj my im rady pomôžeme, napríklad keď idú na dvor. Na krúžku Dúha priateľstva si pripravujeme program, darčeky a prekvapenia. Počas Mesiaca úcty k starším sme vytvorili strom vďaky. Písali sme, za čo sme komu vďační. Keď sme si to čítali, niektoré tety si aj poplakali. Jedna nás chytila za ruku a povedala: „Ďakujem, že ste prišli.“ Vtedy sme pochopili, že aj malé slová dokážu veľa. V marci sme spolu čítali knihy z detstva a vyrobili sme spoločnú záložku. Počas Fašiangov

sme spievali piesne a rozprávali sa o zvykoch. Tety nám ukázali, ako si kedysi vyrábali masky. Dnes si ich často kupujeme, ale ony si vedeli všetko urobiť samy. Napríklad Červenú čiapočku – sukňa z červeného krepového papiera, biela zástera a šatka na hlavu. A maska bola hotová. My im prinášame smiech, radosť a energiu. Ony nám dávajú múdrosť, pokoj a láskavosť. Učíme sa jeden od druhého a zistili sme, že si rozumieme, aj keď sme malí a ony staršie. Pani učiteľka nám hovorí, že to, čo teraz dávame druhým, sa nám raz vráti. A my tomu už trochu rozumieme. Tety nám často hovoria, že máme skvelé pani učiteľky, lebo nie každý chce byť medzi staršími ľuďmi. My sme však zistili, že je to krásne. Snažíme sa hovoriť ďakujem za spoločné chvíle, stretnutia aj pohľadania. Stačí úsmev, milé slovo a trochu času – a vznikne veľké priateľstvo.

List napísali a skutok vykonali v šk. roku 2025/2026,
žiačky 3. triedy, Spojená základná škola, Školská 279/35, Nemecká

V. kategória **POMOC PRÍRODE**

Inšpiratívne témy na rozhovor s deťmi:

- ♥ **Zodpovednosť za prírodu**
- ♥ **Človek ako jej súčasť**
- ♥ **Lahostajnosť voči prírode a jej následky**
- ♥ **Poznanie prírody a jej zákonitostí**
- ♥ **Každý živý tvor má v prírode svoje jedinečné miesto**
- ♥ **Súciť so zvieratami odkázanými na našu pomoc**
- ♥ **Ako môžu deti pomôcť prírode**
- ♥ **Ako sa ničenie prírody spätne vypomstieva človeku**

Nominované skutky v kategórii POMOC PRÍRODE

A
LIST

Pomoc prírode
Siedmaci zachraňujú oceán

Všetko sa to začalo jedným obyčajným školským dňom, ktorý však v žiakoch zo 7. B zanechal hlbokú stopu. Našu školu navštívili lektori s projektom NEPZ (Najbohatšie ekosystémy planéty Zem). Prednáška s diskusiou o úžasnom, no ohrozenom svete oceánov siedmakov doslova pripútala k stoličkám. Keď sledovali zábery majestátnych veľrýb a dozvedeli sa, akým vážnym hrozbám tieto mierumilovné giganty kvôli človeku čelia, v triede zostalo ticho. No nezostalo len pri ňom. Deti si uvedomili, že o problémoch nestačí len vedieť – treba konať. Keď sa blížil čas školských vianočných trhov, 7. B mala od začiatku jasný cieľ: neurobia stánok len pre zisk či zábavu, ale pre veľryby. Spojili svoje sily, kreativitu a voľný čas. Rozhodli sa predávať vianočné lízanky

a čokoládové krúžky, no dali im hlbší zmysel. Vlastnoručne na ne vyrobili krásne obrázky s motívom veľrýb. V deň vianočných trhov bol stánok 7. B neprehliadnuteľný. Siedmaci s nadšením predávali sladkosti, no čo bolo najkrajšie, každému kupujúcemu – či už to bol žiak, alebo učiteľ – trpezlivo vysvetľovali, prečo to robia. Šírili posolstvo, ktoré načerpali z prednášky, ďalej do celého školského spoločenstva. Celý výťažok z predaja sa trieda rozhodla venovať na organizáciu, ktorá sa zaoberá ochranou veľrýb a čistotou oceánov. Žiaci zo 7. B dokázali, že prednáška v škole nemusí skončiť len zazvonením na prestávku. Ukázali, že aj deti zo základnej školy môžu pomôcť svetovému ekosystému.

List napísala Mgr. Zuzana Šintálová, pedagogička, skutok vykonal kolektív triedy 7. B, v šk. roku 2025/2026, žiaci 7. triedy, ZŠ Alexandra Dubčeka, Majerníkova 62, Bratislava

B
LIST

Pomoc prírode
Nicol s bratom Lukášom zachránili vtáacie mláďatá

Bývam v rodinnom dome a jeho súčasťou je aj malá záhradka, v ktorej máme nasadené stromy – tuje. Jedného dňa sme si s mojím bratom Lukášom všimli, že často prelietavajú cez našu záhradu dva vrabčeky (teda asi pár – samec a samička) a niečo nosia v zobáčikoch. Zistili sme, že si v jednom zo stromov robia hniezdo. Po niekoľkých dňoch už boli v hniezde nakla-

dené vajčká – 5 kusov. Netrpezlivo sme čakali, kedy sa vyliahnu malé vtáčiky. Každý deň sme sledovali, ako prilieta samička do hniezda. Keď na chvíľu odletela, rýchlo sme nakukli, či ešte nie sú vyliahnuté malé vtáčiky. V jeden deň to konečne prišlo a my sme mali šťastie, že sme videli päť vyliahnutých vtáčikov, ktoré otvárali svoje zobáčiky a čakali na potravu od svojej

mamy. Dávali sme pozor, nedotýkali sme sa hniezda, aby to ich mama nevycítla. A tak sme len z diaľky sledovali, ako ich mamička chodí kŕmiť a občas sme nazreli do hniezda. Jeden podvečer bolo škaredšie počasie a začal fúkať silný vietor. Zbadali sme, ako vietor zhodil hniezdo na zem. Utekali sme von zachraňovať malé vtáčiky. Keďže sa hniezdo rozpadlo a vrabčeka boli na zemi len tak popadané, opatrne sme ich pochytili v rukaviciach (aby mama nevycítla náš pach) a uložili do debničky vyloženej teplými dečkami a vatou, aby im to pripomínalo hniezdo. S bratom sme ich malou injekčnou striekačkou kŕmili vodou. Na druhý deň sme ich dali na dvor a čakali sme, či ich bude hľadať ich mama. Stalo sa. Takto sme ich mali asi 2-3 dni, až sme spozorovali, že sa snažia

vzlietnuť. Maličkými krídelkami trepotali a naskakovali v debničke, až kým nezosilneli natoľko, kým prvý vtáčik skúsil vzlietnuť na strom. Počuli sme, ako spieva, vypisuje, ako keby volal na ostatných alebo na svojich rodičov. A naozaj to tak aj bolo. Priletela samička na plot a pískaním volala na svoje mláďatá. S údivom sme sledovali tieto maličké zvieratká a silu prírody. Postupne od nás odleteli všetky. Nám síce bolo za nimi smutno, ale tešili sme sa, že sme ich zachránili a prežili u nás pár dní. A ako prejav vďaky nám prišla párkrát preletieť cez našu záhradu celá rodinka. Posedeli na stromoch a zaspievali. Pre mňa to bol nezabudnuteľný zážitok, na ktorý spomínam dodnes. Pamiatka nám zostala, keďže sme si vtáčiky pofotili.

List napísala a skutok vykonala Nicol s bratom Lukášom, v šk. roku 2025/2026, žiačka 4. triedy, ZŠ Kysucká 14, Senec

Pomoc prírode **Družina detí buduje liahniská pre žaby**

Celý tento príbeh sa začal ešte v roku 2025, keď sa družina skautiek z Jablonového od miestnej ekologickej dozvedela, že pre čoraz menšie množstvo vody v krajine sa v Jablonovom prestáva dariť žabám privádzať svoje potomstvo na svet. Žaby, konkrétne skokany hnedé, ktoré tu žijú, totiž kladú svoje vajíčka do plochých jazierok, ktoré musia držať vodu aspoň do začiatku júla, keď sú už mladé žabky schopné opustiť vodné prostredie. Rozhodli sa preto vybudovať prvé jazierko v lese a dúfali, že žabky si ho obľúbia a nakladú do neho vajíčka. Keďže ale zakrátko nastal zákaz pohybu v lesoch na Záhorí, nemohli pozorovať, či sa žabky v jazierku rozmnožovali. Začiatkom marca 2026 by ste už do lesa v Jablonovom videli ísť väčšiu skupinku detí, nielen skautiek, ale aj ich súrodencov a kamarátov. Spolu 11 dievčat a chlapcov. K pôvodnému jazierku dobudovali

4 ďalšie jazierka a potom v najbližších týždňoch s nadšením pozorovali, ako do nich pribúdajú znášky žiab. Najviac znášok pribudlo v pôvodnom prvom jazierku, pretože žaby si ho už obľúbili z minulého roka. Keď nastali suchá, deti neváhali naplniť bandasky a vedrá a dopĺňať do jazierok vodu. A hádajte čo! Pred koncom školského roka, v obrovských horúčavách, keď už z potoka v lese ostala len kopa blata, v prvom jazierku sa stále drží voda. Maličké žabiatka v nej čakajú, kedy im odpadne posledný kúsok chvostíka, aby mohli následne prežiť svoj dospelý život v lese. Verím, že tento krásny, nezištný čin inšpiruje viac detí a v nasledujúcich rokoch vybudujú životaschopné jazierka aj vo svojom okolí. Žaby a iné obojživelníky nevedia rozprávať, nemôžu sa ozvať, a preto im musíme pomáhať prežiť. Majú v ekosystéme svoje nezastupiteľné miesto.

List napísala Margaréta Vrončová, vedúca 19. oddielu skautov Za Horami, skutok vykonali Milotka, Dorka, Anička, Alžbetka, Viki, Emka, Stelka, Maťko, Kubko, Petko a Mirko, v šk. roku 2025/26, žiaci 2. až 5. triedy, ZŠ Jablonové, ZŠ Kuchyňa a ZŠ Lozorno, ZŠ Dubová

Pomoc prírode **Školský projekt „Naši okrídlení susedia“ motivoval mnoho detí i dospelých**

Lubka, Nelka, Ninka, Daren, Oli, Šimi a Tomi navštevujú triedu pre deti so všeobecným intelektovým nadaním. Ako druháci sa rozhodli spracovať namiesto

„bežných“ individuálnych projektov spoločnú ročníkovú prácu, ktorej témou boli „Naši okrídlení susedia“ – teda najmä vtáky. Každé dieťa zaujala iná skupina

vtákov, ktorej sa v práci bližšie venovalo. Kľúčové však boli spoločné aktivity, ktorých veru nebolo málo, a ktoré neboli prospešné len pre nich, ale aj pre ich rodičov, iných žiakov školy a, samozrejme, pre vtáčiky a ich ochranu. Vo všetkom im bola nápomocná ich pani učiteľka Katka. Na začiatku napísali list, ktorý poslali firmám. Tie im venovali materiál, z ktorého potom v školskej dielni spolu s tatinami „zmajstrovali“ krmidlá pre vtáčiky. Tieto potom umiestnili na jednom mieste v areáli školy. V školskej kuchynke s maminami „uvarili“ lojové gule, ktoré rozvešali na stromy a do ich krmidiel v areáli školy. Vtáčiky celú zimu pravidelne prikrmovali. Aby bolo potravy dosť, vyrobili plagátik o tom, čím vtáčiky cez zimu prikrmovať, a prečo je to dôležité. Tak sa do prikrmovania vtáčikov zapojili okrem nich aj iní žiaci školy. Na školských vianočných trhoch im škola vytvorila samostatné stanovište, kde mali pripravené viaceré aktivity s témou vtáčikov – napr. zdobenie medovníkov v tvare vtáčikov alebo kvíz o vtáčikoch. Predávali lojové gule a snečnicové semienka, vykrajovačky na medovníčky, obrazy, ozdoby a svietniky, ktoré každý z nich vyrobil doma,

a vyzbierané peniaze venovali Záchrannej stanici pre zranené živočíchy v Zázrivej. Krmidlo pre vtáčiky mali viacerí z nich celú zimu aj doma. Preto sa mohli zapojiť aj do akcie sčítania vtáctva na zimných krmidlách „Vtácia hodinka“. Téma ich natoľko zaujala, že spolu navštívili aj arborétum či múzeum, zúčastnili sa viacero prednášok a individuálne absolvovali aj ďalšie zaujímavé aktivity a pozorovania. Po odprezentovaní ročníkových prác sa Olimu podarilo zachrániť mláďa straky, po ktoré si prišli ochrániť zo ŠOP SR. Okolo malej straky prešlo v priebehu dňa veľa dospelých, no mláďa si vôbec nevšímali. No všimlo si ho dieťa, ktoré neváhalo, pretože vedelo, čo je potrebné spraviť. Mnohým vtákom dnes hrozí vyhynutie. Sú ohrozené, pretože im ničíme životné prostredie, a to sa obracia aj proti nám. Stále však existuje nádej na zmenu, aj keď malými krôčikmi. Ľubka, Nelka, Ninka, Daren, Oli, Šimi a Tomi pomohli prírode a zaslúžili sa o záchranu vtáčikov. A pritom ani netušili, že sa tak individuálny záujem každého z nich povýšil na spoločný – spoločenský, taký, ktorý má dosah na celé ich okolie.

List napísala Jana Očenášová, mama, skutok vykonali Ľuboslava, Nela, Nina, Daren, Oliver, Šimon Ján a Tomáš v šk. roku 2025/2026 žiaci 2. A triedy pod vedením Mgr. Kataríny Striešovej zo ZŠ Ďumbierska 17 v Banskej Bystrici

**E
LIST****Pomoc prírode
Deti postavili ježovníky na sídlisku**

Na jeseň sme sa rozprávali o tom, ako môžeme pomáhať prírode. Najviac nás zaujali ježkovia. Dozvedeli sme sa, že keď sa ochladí, hľadajú si miesto, kde môžu bezpečne prespať celú zimu. Na sídliskách je to však pre ne čoraz ťažšie, pretože sa odstraňuje lístie a ubúda prirodzených úkrytov. Nechceli sme zostať len pri rozprávaní. Premýšľali sme, čo môžeme urobiť my, deti. Dostali sme nápad postaviť ježovník, aby mali ježkovia na sídlisku v Pezinku bezpečné miesto na zimovanie. Vedeli sme však, že ježovník nemôžeme postaviť len tak. Spoločne sme preto napísali žiadosť na Mestský úrad v Pezinku. Boli sme veľmi šťastní, keď nám mesto stavbu schválilo. Potom sme sa pustili do práce a ježovník sme postavili. Veríme, že sa stane bezpečným domovom pre ježkov počas zimy. Pri pomoci prírode sme však neskončili. Zistili sme, že ubúda

starých stromov s prirodzenými dutinami, v ktorých hniezdia mnohé vtáky. Rozhodli sme sa preto vyrobiť aj dve búdky pre dutinové hniezdiče. Zavesili sme ich na vhodné miesto a s veľkou radosťou sme pozorovali, že si ich sýkorky naozaj vybrali za svoj domov. Dokonca v nich úspešne opakovane zahniezdili. Bol to pre nás dôkaz, že naša práca mala zmysel. Tieto skúsenosti nás naučili, že na pomoc prírode netreba byť dospelý. Stačí mať otvorené oči, všímať si, čo zvieratá potrebujú, a nebáť sa konať. My sme postavili jeden ježovník a dve vtáacie búdky. Možno to niekomu pripadá ako maličkosť, ale pre ježkov a sýkorky to môže znamenať bezpečný domov. Veríme, že každý dobrý skutok pre prírodu má význam. A možno náš príbeh povzbudí aj ďalšie deti, aby sa nebáli pomáhať. Pretože aj malé ruky dokážu urobiť veľké veci.

List napísala Zuzana Bobišová, sprievodkyňa, skutok vykonali sprievodkyňa Zuzana a Stanislava a žiaci Juli, Johanka, Hugo, Boni, Timo, Jurko, Teo, Simon, Kubko, Barko, Branko, Johanka, Nad'ka, Beli, Amálka, Dominik, Matko, Lenka, Jasko, v šk. roku 2025/2026, zmiešaná skupina žiakov 1. - 5. triedy, domškolácka vzdelávacia skupina Jurtadom, Limbach

VI. kategória **DOBRÝ NÁPAD**

Inšpiratívne témy na rozhovor s deťmi:

- ♥ Vlastná iniciatíva a kreativita
- ♥ Všímavosť a citlivosť voči ľuďom i okoliu
- ♥ Schopnosť nápad realizovať a doviest' do konca
- ♥ Vedieť pre svoje nápady získať aj ostatných
- ♥ Uspokojenie z realizácie dobrého nápadu
- ♥ Nezištnosť a prínos nápadu

Nominované skutky v kategórii DOBRÝ NÁPAD

**A
LIST**

Dobry nápad

Žiacky tím Labkové komando pomohlo psíkom a inšpirovalo ostatné deti

Sú chvíle, keď si učiteľ naplno uvedomí, že škola nie je len miestom, kde sa odovzdávajú vedomosti. Je to priestor, v ktorom rastú dobrí ľudia. Presne takúto skúsenosť mi priniesol žiacky tím Labkové komando, ktorý sa rozhodol podať pomocnú ruku tým, ktorí ju samy nedokážu vystrieť – opusteným psom z občianskeho združenia „4 Štvorlístky“ v Zelenom Háji. Celý príbeh sa začal jedinou myšlienkou – pomôcť. Žiaci však nechceli zostať len pri slovách. Sami navrhli dobročinnú zbierku a stanovili si cieľ, ktorý ďaleko presahoval zbieranie krmiva či potrieb pre zvieratá. Túžili upozorniť ľudí na význam adopcie psov z útulkov a prebudiť v nich pocit spoluzodpovednosti za osud opustených zvierat. S veľkým nadšením pripravili informačné letáky, ktoré vlastnoručne rozniesli do poštových schránok v okolitých obciach. V nich obyvateľov povzbudzovali, aby dali šancu psíkom hľadajúcim nový domov, prípadne podporili útulok materiálnym alebo finančným darom. Bolo krásne sledovať, ako deti dokázali svojím zanietením osloviť aj dospelých. Neostalo však len pri výzvach. Žiaci sa rozhodli ísť príkladom. Spoločne v rámci triedy zorganizovali finančnú zbierku, z ktorej zakúpili hračky, maškrtky, hrebene, plienky a množstvo ďalších potrieb pre štvornohých obyvateľov útulku. S láskou a trpezlivosťou navyše vyrábali z flísových diek vlastné hračky pre psov. Každý uzol, každý zapletený pásik látky bol

dôkazom toho, že pomoc môže mať podobu šikovných detských rúk aj veľkého srdca. Ich projekt sa však stal ešte hodnotnejším tým, že svoju myšlienku šírili ďalej. Navštívili viaceré triedy našej školy a pripravili rovesnícke vzdelávanie prispôbené veku mladších spolužiakov. Prváci, druháci a štvrtáci sa prostredníctvom pútavej bájkky so psou tematikou učili nielen čítať s porozumením, ale aj vnímať hodnoty priateľstva, vernosti a pomoci. Tretiaci spoznávali svet psov prostredníctvom pracovných listov a zaujímavých aktivít. Piatakom žiaci citlivo predstavili tému týrania zvierat, vysvetlili, čo všetko sa za týranie považuje, aké má následky a aká dôležitá je zodpovedná starostlivosť o domáce zvieratá. Bolo obdivuhodné sledovať, ako sa z detí stali sebavedomí lektori, ktorí svojim rovesníkom odovzdávali nielen vedomosti, ale predovšetkým hodnoty. Vyvrcholením celého projektu bola návšteva útulku. Keď žiaci odovzdávali všetky vyzbierané financie a zakúpené veci, v ich očiach bolo vidieť radosť i hrdosť. Zamestnankyňa útulku im s úprimnou vďačnosťou poďakovala a predstavila im psíkov, ktorým ich pomoc spríjemní každodenný život. Práve v tej chvíli si deti uvedomili, že aj zdanlivo malý skutok dokáže priniesť veľkú zmenu. Tento projekt nebol iba o pomoci zvieratám. Bol predovšetkým o tom, že deti pochopili, akú silu má dobro, keď sa spojí s odhodlaním.

List napísala Mgr. Diana Farkasová, pedagogička, skutok vykonal kolektív detí, v šk. roku 2025/2026, žiaci 6. triedy, ZŠ Na vršku 1, Marcelová

**B
LIST**
**Dobry nápad
Celá škola bežala pre Tamarku**

V našej škole sme si uvedomili, že skutočná sila nespočíva len vo vedomostiach či športových výkonoch, ale aj v ochote pomáhať. Keď sme sa dozvedeli, že naša spolužiačka Tamarka trpí cystickou fibrózou, rozhodli sme sa, že nechceme zostať iba pri slovách. Žiaci Žiackeho parlamentu prišli s nápadom usporiadať charitatívny beh spojený s dobrovoľnou finančnou zbierkou. Chceli sme nielen pomôcť Tamarke a jej rodine, ale aj ukázať, že na svoju chorobu nie je sama. Zároveň sme chceli, aby sa celá škola dozvedela viac o cystickej fibróze a pochopila, s akými prekážkami sa ľudia s týmto ochorením stretávajú každý deň. Na atletickom ovále našej školy sa stretli žiaci, učitelia aj zamestnanci školy. Každý odbehnutý okruh bol symbolom podpory a spolupatričnosti. Mnohí prispeli aj dobrovoľným finančným príspevkom. Nešlo o to, kto zabehol najrýchlejšie alebo najviac kilometrov.

Dôležité bolo, že sme bežali spoločne – pre Tamarku. Vyvrcholením celej iniciatívy bolo odovzdanie vyzbieranej finančnej sumy Tamarkiným rodičom počas charitatívneho behu, ktorý sa konal v Trnave pri Laborci. Peniaze odovzdali športovci našej školy spolu s pani učiteľkami. Bol to okamih plný emócií, vďaka a radosti, pretože sme videli, že aj deti dokážu svojim odhodlaním a dobrosrdečnosťou meniť životy iných. Tento zážitok nás naučil, že pomoc nemusí byť veľká, aby mala veľký význam. Stačí dobrý nápad, ochota spojiť sa pre spoločnú vec a otvorené srdce. Sme hrdí na to, že sme mohli ukázať, že naša škola nie je len miestom učenia, ale aj miestom, kde si navzájom pomáhame a držíme spolu. Veríme, že práve takéto skutky robia svet krajším. Pretože keď beží celá škola pre jedného človeka, víťazom nie je ten najrýchlejší – víťazí ľudskosť.

List napísala zástupkyňa ZŠ Jána A. Komenského 1 v Michalovciach - Mgr. Ivana Novotná MBA, skutok vykonal zástupcovia žiackeho parlamentu

**C
LIST**
**Dobry nápad
Siedmci vytvorili spoločenské hry pre mentálne znevýhodnených mladých ľudí**

Moji siedmci sa zapojili do celoškolského projektu Podnikavé medzigeneračné spojenia s cieľom urobiť niečo zmysluplné pre druhých. Nadviazali kontakt s mentálne znevýhodnenými mladými ľuďmi v dennom stacionári – a práve tam sa začal príbeh. Prvé stretnutie patrilo vzájomnému spoznávaniu. Pomocou artetechnik sa postupne otvárali, učili sa počúvať, vnímať a porozumieť. Zisťovali, čo mladých ľudí v stacionári baví, čo im robí radosť, v čom sú šikovní, ale aj to, kde majú priestor na rozvoj. Tieto zistenia sa rozhodli premeniť na konkrétnu vec. Spoločne začali vymýšľať rôzne prototypy logických a pamäťových hier, ktoré by boli nielen zábavné, ale aj užitočné pre svojich nových kamarátov. Skúšali,

tvorili, upravovali, nevzdávali sa. Do úplného záveru dotiahli dve hry – spoločenskú hru „Povedz mi viac“, ktorá podporuje komunikáciu a vzájomné spoznávanie, a hru „Bludisko“, v ktorej si každý môže precvičiť svoju šikovnosť, trpezlivosť a sústredenie. Keď hry predstavili mladým ľuďom v stacionári, odozva bola veľmi pozitívna. Hry mali úspech, priniesli radosť, smiech aj nové zážitky. No ešte dôležitejšie bolo to, čo si zo stretnutí odniesli samotní siedmci. Pochopili, že pomáhať neznamena robiť len veľké veci. Niekedy stačí empatia, trpezlivosť, ochota venovať svoj čas a dotiahnuť nápad do úspešnej realizácie. Získali pocit, že dokážu meniť svet k lepšiemu – aj malými činmi, ktoré majú veľký význam.

List napísala Emília Dobáková, pedagogička, skutok vykonal kolektív detí, v šk. roku 2025/2026, žiaci 7. triedy, ZŠ Kvačany 227

**D
LIST**
**Dobry nápad
Deti dávajú druhú šancu rastlinám a nový život starým veciam**

Čo sa stane, keď sa deti rozhodnú zachraňovať to, čo by iní možno vyhodili? Vznikne projekt Zelené oázy – príbeh o tom, že druhú šancu si nezaslúžia len ľudia či zvieratá, ale aj rastliny a zdanlivo nepotrebné veci.

Deti si všimli, že mnohé izbové rastliny končia zabudnuté v kútoch domácností alebo ich majitelia hľadajú niekoho, kto by sa o ne postaral. Rozhodli sa ich zachrániť. Rastlinky prijímajú do svojej opatery, učia sa

o ne správne starať, rozmnožujú ich a pripravujú na nový život. Ich príbeh sa však nekončí pri rastlinách. Každá darovaná rastlinka dostáva aj jedinečný domov – vlastnoručne vyrobený mozaikový kvetináč. Deti pri jeho tvorbe využívajú staré, nepotrebné alebo rozbité kachličky a keramický riad, ktoré by inak skončili ako odpad. Z kúskov, ktoré už pre niekoho stratili hodnotu, vytvárajú malé umelecké diela. Učia sa tak, že recyklácia nemusí znamenať len triedenie odpadu, ale aj tvorivé hľadanie nového využitia pre staré veci. Každý kvetináč je originál – rovnako jedinečný ako rastlinka, ktorá v ňom rastie. Hotové rastlinky potom deti darujú tam, kde môžu robiť radosť. Prvých päť rastliniek našlo svoj nový domov v kaviarni Mačkáreň v Pezinku. Zútnili priestor, v ktorom sa stretávajú ľudia s veľkým srdcom a podporujú adopciu opustených mačiek. Jedným skutkom tak deti prepojili starostlivosť o prírodu, pomoc zvieratám aj krajšie prostredie pre návštevníkov.

Ďalších päť rastliniek putovalo do knižnice na Cajle v Pezinku. Dovtedy tam izbové rastliny chýbali. Pani knihovníčka prijala ich dar s veľkou radosťou a dnes rastlinky spríjemňujú prostredie všetkým čitateľom – deťom, rodičom aj seniorom. Projekt Zelené oázy však pokračuje ďalej. Deti zachraňujú ďalšie rastlinky, rozmnožujú ich, vyrábajú nové mozaikové kvetináče z recyklovaných materiálov a pripravujú ich na darovanie ďalším miestam v komunite. Ich cieľom je vytvárať malé zelené oázy všade tam, kde chýba kúsok prírody, radosti a ľudskej spolupatričnosti. Tento projekt nie je len o pestovaní rastlín. Je o pestovaní hodnôt. Učí deti trpezlivosti, zodpovednosti, spolupráci, úcte k prírode a uvedomeniu si, že aj zdanlivo bezcenné veci môžu dostať nový zmysel. Deti prostredníctvom projektu Zelené oázy dávajú druhú šancu rastlinám, nový život starým veciam a prinášajú radosť ľuďom vo svojom okolí.

List napísala Zuzana Bobišová, sprievodkyňa, skutok vykonali Juli, Eli, Johanka, Lenka, Nadka, Beli, Johanka, Amálka, Anička, Barko, Branko, Hugo, Boni, Jurko, Timo, Matko, Dominik, Simon, Kubko a Teo, v šk. roku 2025/2026, žiaci 4. triedy, domškolácka vzdelávacia skupina Jurtadom, Limbach

**E
LIST****Dobrý nápad
Jedna otázka, jeden nápad, jedna zmena**

Všetko sa začalo počas obyčajného ranného kruhu. Sedeli sme spolu ako každý štvrtok v triede na koberci a rozprávali sa. Smiali sme sa, zdieľali svoje zážitky a učili sa navzájom počúvať. Zrazu sa prihlásila jedna žiačka. „Pani učiteľka, prečo sa deti kamarátia len vo svojej triede?“ Najprv som sa usmiala. Celkom som nerozumela, čo sa ma pýta. Ako dieťa som vyrastala vo svete, kde sa všetci hrali spolu. Napokon som odpovedala, že kamaráti môžu byť všetci, nezáleží kto kde patrí a odkiaľ je. Ona však pokračovala. „Nie je to tak. Štvrtáci sa nehrajú s druhákmi. Tretiaci z áčky sa nebavia s tretiakmi z béčky. Každý je len so svojimi.“ V tej chvíli som si uvedomila, že má pravdu. Na školskom dvore bolo veľa detí, no medzi nimi stáli neviditeľné ploty. Ploty medzi triedami, medzi ročníkmi, medzi „našími“ a „ostatnými“. Deti chvíľu premýšľali. A potom zaznela veta, ktorá zmenila všetko. „Tak tie ploty podme zbúrať, ale nie silou a príkazmi. Priateľstvo sa predsa nedá prikázať.“ Veru tak. Začali sme teda premýšľať, ako na to. Avšak zdalo sa nám, že riešenie neexistuje. Až kým neprišiel sviatok sv. Valentína. Počas výroby valentínok niekto povedal: „Valentín je len pre zalúbených, načo ich robíme?“ Vtedy sa ozval ďalší hlas: „Nie. Valentín môže byť aj sviatkom priateľstva. Valentínku môžeš dať kamarátovi alebo aj niekomu, koho vôbec nepoznáš, len aby si mu urobil radosť.“

A bolo rozhodnuté. Deti prišli s nápadom vytvoriť Deň priateľstva pre celý prvý stupeň. Nebolo veľa času. Do Valentína zostával necelý týždeň. Napriek tomu sa nikto nestážoval. Deti samy navrhovali aktivity, vyrábali výzdobu, pripravovali rozhlasové okienko, organizovali valentínsku poštu a rozmýšľali, ako zapojiť každého spolužiaka. Najkrajším symbolom celého dňa sa stala 18-metrová Reťaz priateľstva, ktorú sme natiahli pred školou. Každý žiak aj učiteľ na ňu pripol papierové srdce s odkazom pre kamaráta alebo pre niekoho, koho možno ani nepoznal. Bolo krásne sledovať, ako s každým ďalším srdiečkom akoby mizol jeden neviditeľný plot. Keď našu reťaz uvideli žiaci druhého stupňa, spontánne sa pridali. Nikto ich nevolal. Nikto ich nenútil. Jednoducho chceli byť súčasťou niečoho pekného. A práve vtedy sme pochopili, že sa podarilo niečo oveľa väčšie, než sme plánovali. Nevznikol len jeden vydarený školský deň na prvom stupni. Vznikli nové kamarátstva. Dnes už na školskom dvore častejšie vidieť, ako sa spolu hrajú deti z rôznych tried aj ročníkov. Starší pomáhajú mladším. Mená tried prestali byť dôležité. Toto všetko sa však nestalo vďaka dospelým. My sme to nevymysleli, vymysleli to deti. Deti, ktoré si všimli, že niekto stojí bokom. Deti, ktoré nechceli nikoho meniť príkazmi. Deti, ktoré pochopili, že jeden dobrý nápad môže spojiť stovky srdiec.

List napísala Mgr. Lenka Židuliaková, pedagogička, skutok vykonal kolektív detí, v šk. roku 2025/2026, žiaci 3. triedy, ZŠ s MŠ Rosina 624

VII. kategória Cena Sašky Fischerovej

MALÝ VEĽKÝ ČIN

- ♥ Ocenenie je venované malým každodenným skutkom, ktoré tiež robia náš život krajším a lepším. Nominované skutky pre túto kategóriu vyberá
- ♥ Občianske združenie Detský čin roka a cenu sme nazvali Cena Sašky Fischerovej ako poďakovanie Saške, ktorá stála pri zrode projektu a 11 rokov s veľkým nasadením i láskou pomáhala dobru rásť.
- ♥ Saškina výnimočná a charizmatická osobnosť zanechala v projekte Detský čin roka svoju nezameniteľnú stopu.

Nominované skutky v kategórii CENA SAŠKY FISCHEROVEJ - MALÝ VEĽKÝ ČIN

A
LIST

Cena Sašky Fischerovej - Malý veľký čin

Marco naplnil sľub a dal sa na podporu kamaráta ostrihať

V dnešnej dobe je pre mnohých ľudí dôležitejší výzor ako charakter. Dievčatá na ZŠ si farbía vlasy, lepia umelé mihalnice a gélové nechty, chlapcom už nestačí zájsť do holičstva, ale predbiehajú sa v tom, kto chodí k lepšiemu barberovi. A tak to, čo sa stalo u nás v škole, považujeme za malý zázrak... Sila priateľstva a chlapského slova zvíťazila nad imidžom, a to práve v tínedžerskom veku, kedy by to len málokto očakával. Keď sa už júnové horúčavy poriadne rozbehli, prišiel Samo, žiak siedmej triedy, ostrihaný úplne nakrátko. Jeho vlasy mali sotva 2 mm. Praktické, ale NEMODERNÉ! OD VECI! Prebehlo mnohým hlavou. Reakcia okolia na seba nenechala dlho čakať. Na hlavnej chodbe školy si hneď ráno vyslúžil od staršieho žiaka verejný výsmech. Potupu. Strápnenie. Videli a počuli to VŠETCI!!! Samo sa, samozrejme, rozplakal a bežal do triedy.

Našťastie má v triede niekoľko úžasných spolužiakov, medzi ktorých patrí aj Marco. Hrdina tohto príbehu. Keď videl, aký nešťastný je z celej situácie jeho dobrý kamarát, sľúbil mu, že sa dá ostrihať tak aj on. On. Marco. Šarmantný chlapec s krásnymi zelenými očami a polodlhým účesom, pravidelne upravovaným u vychyteného barbera!!! Neverili sme. To by neurobil nikto. A to sme ešte o Marcovi vedeli, že na leto plánuje do vlasov melír, prípadne ich zafarbiť namodro. Nech je IN! Na druhý deň sme skoro odpadli. Marco sľub splnil. Prišiel ostrihaný úplne nakrátko! Keď sme všetci neveriacky krútili hlavami, on len skromne odpovedal: „Čo už, dal som Samovi na to ruku!“ Spustila sa lavína. Solidárne prišiel nakrátko ostrihaný aj ďalší spolužiak. Vraví sa, že sila skutočného priateľstva je nezlomná a slovo „chlapa“ pevné ako skala. Marco je toho príkladom.

List napísala Mgr. Denisa Mojžišová, pedagogička, skutok vykonal Marco, v šk. roku 2025/2026, žiak 7. triedy, ZŠ A. Ostrolúckej, Školská 341/28, Budča

B
LIST

Cena Sašky Fischerovej - Malý veľký čin

Deti vytvorili mesiac dobrých skutkov pre seniorov

Mesiac október zameriava pozornosť na seniorov, ktorí urobili pre nás všetkých veľmi veľa. Povýšili sme ho na mesiac dobrých skutkov. Deti si zapisovali na papier, rozdelený na týždne, dobré skutky, ktoré urobili nielen pre svojich blízkych, babky, dedkov, ale aj pre susedov či cudzích ľudí. Každý týždeň mali vykonať tri dobré skutky. Zrazu deti ukázali, ako vedia upratovať u babky, pomáhať pri práci v záhrade, v domác-

nosti, dedkovi pri údržbe auta... Mesiac sa snažili konať dobro, kde sa dalo. Deti sa tešili, čo všetko zvládli. Prešiel mesiac a my sme pokračovali v pomáhaní uľahčiť a urobiť pekný život druhým. Povzbudzovali sme sa, na ranných kruhoch hodnotili, čo všetko urobili, dohodli sme sa vydržať pomáhať i ďalšie týždne, mesiace. Veď pomôcť starším nie je potrebné iba v októbri, ale aj po celý rok.

List napísala Mgr. Irena Gábrišová, pedagogička, skutok vykonal kolektív detí, v šk. roku 2025/2026, žiaci 2. triedy, ZŠ E. F. Scherera 40, Piešťany

**C
LIST****Cena Sašky Fischerovej - Malý veľký čin**
Erik s kamarátom podporil smutného uja so smutným príbehom

Jedného prázdninového dňa sme šli s kamarátmi do Tesca. Iba tak, na nanuk. Keď sme vchádzali dnu, uvideli sme pri vchodových dverách sedieť starého pána. Vyzeral opustený, zanedbaný, smutný. Podišli sme k nemu, prisadli sme si a opýtali sa, či mu môžeme pomôcť. Povedal, že nie. Po chvíli však začal rozprávať smutný životný príbeh, ukázal nám fotky svojej

manželky a vnúčať a v očiach sa mu zaleskli slzy. Dlhو sme sa rozprávali. Dlhо. A potom sme konečne na jeho tvári uvideli ľahký úsmev. Povedal, že to bola pomoc, že sa vyrozoval, porozoval a že je mu lepšie. Ak si myslíte, že to bol nejaký „žobrák“, tak to nie, bol to len taký jeden smutný ujo so smutným príbehom. A my sme mu darovali úsmev a zlepšili náladu.

List napísal a skutok vykonal Erik, v šk. roku 2025/2026,
žiak 8. triedy, ZŠ Za vodou 14, Stará Ľubovňa

**D
LIST****Cena Sašky Fischerovej - Malý veľký čin**
Ako sa Marko nakoniec rozhodol pomáhať Karolíne z Ukrajiny

Na začiatku štvrtého ročníka prišli do našej triedy noví žiaci – Dastan z Kirgizska a Karolínka z Ukrajiny. Najprv som sa zamyslel. Budem im pomáhať? Hlava mi hovorila áno, ale ja som sa z nejasných dôvodov rozhodol, že nie. Neskôr som pochopil, že to musí byť pre nich ťažké. Aj pre mňa bolo ťažké, keď som v treťom ročníku prestúpil na novú školu a to som ani

nebol z inej krajiny. Jedného dňa ma pani učiteľka presadila ku Karolíne. Najprv som nevedel, či sa budeme vedieť dorozumieť. Keď som jej ale povedal, čo má urobiť, rozumela mi. Opäť som sa zamyslel a povedal si, že jej budem pomáhať, aj keď budeme sedieť na iných miestach. Robím tak dodnes a rozumieme si ako súrodenci.

List napísal a skutok vykonal Marko, v šk. roku 2025/2026,
žiak 4. triedy, ZŠ Kysucká 14, Senec

**E
LIST****Cena Sašky Fischerovej - Malý veľký čin**
Štyria chlapci sa rozhodli skrásliť obec

Štyria chlapci – dvaja piatáci Branko, Adrián, a dvaja šiestaci Oliver, Samuel sa rozhodli premeniť jednoduchú myšlienku na rozkvitnutý záhon v strede obce. Dobrovoľne a s odhodlaním sa pustili do skrášľovania verejných priestorov našej obce. Ich práca nie je jednorazová – ide o dlhodobú, systematickú aktivitu, ktorá od konca apríla prináša trvalú hodnotu a viditeľné výsledky. Chlapci vysypali kvetinový záhon mulčovacíou kôrou, vysadili priesady letničiek, chodia pravidelne polievať

a vytrhávať burinu. Svojím úsilím a hlavne pracovitosťou sa učia zodpovednosti a hrdosti na miesto, kde vyrastajú. Dokázali pokračovať aj v čase, keď ich kolektív oslabila epidémia ovčích kiahní. Nevzdali sa, pokračovali v začatom diele ďalej a ukázali, že aj oni môžu urobiť „veľkú“ vec v našej malej obci. Títo chlapci sú príkladom aj pre dospelých. Ich zmysel pre krásu, vytrvalosť a odhodlanie sú dôvodom, prečo chceme, aby si prácu chlapcov všimli aj iní.

List napísala Mgr. Oľga Šišková, obyvateľka Kvačian, skutok vykonal Adrián, Branko, Oliver, Samuel, v šk. roku 2025/2026,
žiaci 5. a 6. triedy, ZŠ Kvačany 227

VIII. kategória **DOBRÝ ČIN NA NETE**

Inšpiratívne témy na rozhovor s deťmi:

- ♥ Bezpečný internet
- ♥ Sociálne siete a šírenie informácií, správ, fotiek
- ♥ Anonymita online sveta
- ♥ Kyberšikana
- ♥ Závislosti od počítačových hier, sociálnych sietí
- ♥ Vytvorenie či nasledovanie výzvy
- ♥ Prospešné aktivity v online svete
- ♥ Informácie, inšpirácie a rady nájdete na www.beznastrah.online

Teší nás váš záujem o príbehy v kategórii Dobrý čin na nete. Veľmi by sme ocenili vašu spoluprácu pri reportovaní aktivít v tejto kategórii. Každý report pre nás znamená možnosť uchádzať sa o finančnú podporu a tak pokračovať v projekte.

Podporte nás, prosím, a pripravte s deťmi krátky dotazník /3 otázky ANO /NIE odpovede/ na overenie skúsenosti v tejto oblasti. Všetky podklady nájdete na našom webe www.detskycin.sk pri príbehoch v kategórii Dobrý čin na nete.

Vopred všetkým ďakujeme!

Nominované skutky v kategórii DOBRÝ ČIN NA NETE

Dobrý čin na nete

Lucka podporila neznáme dievča na sociálnej sieti

Raz som si tak dávnejšie v jeden podvečer pozerala sociálne siete a našla som tam príspevok nejakého dievčaťa, ktoré zverejnilo fotku svojej kresby. Mne sa veľmi páčila, ale veľa ľudí jej napísalo zlé komentáre. Posmievali sa jej, že je to hrozné a kreslí ako malé decko. Dievčaťu to určite prišlo ľúto, lebo už ani neodpovedala na komentáre. Tak som sa rozhodla, že ju podporím. Napísala som jej, že kreslí veľmi pekne

a nech sa nenechá odradiť tými hlúpyimi komentármi. Nech len robí, čo ju baví. Po krátkom čase sa pod mojím komentárom objavili ďalšie, ktoré dievča chválili. Potom mi aj napísala že mi ďakuje a že jej to pomohlo. Bola som na seba hrdá a zároveň ma tešilo, že som jej takto pomohla. Uvedomila som si, že aj pár milých slov môže urobiť niekomu pekný deň.

List napísala a skutok vykonala Lucia, v šk. roku 2025/2026, žiačka 6. triedy, ZŠ s MŠ, Ulica sv. Gorazda 1, Žilina

Dobrý čin na nete

Hokejista Jakub uplatnil pravidlá fair play aj v online svete

Sme škola, ktorá má hokejové triedy, keďže zimný štadión máme hneď v susedstve. Hokejisti k nám chodia už od prvej triedy, no v piatom ročníku sa spravidla vytvára nová, čistokrvná hokejová trieda. Prichádzajú k nám noví chlapci z iných škôl a spoločne budujú úplne nový kolektív. V tomto citlivom období spoznávania a hľadania si miesta v tíme sa odohral príbeh

nášho piataka Jakuba. Jakub je vášnivý hokejista. Aby boli so spoluhráčmi v kontakte aj mimo ľadu a mohli rýchlo riešiť veci okolo tréningov, zápasov a hokeja, založil na Viberi spoločnú skupinu. Skupina fungovala skvele, kým do nej jeden z členov nepridal chlapca zvonku. Tento nový člen nepriniesol do skupiny tímového ducha, ale naopak, začal sa Jakubovi

a ostatným chalanom posmievať. Terčom jeho útokov boli ich hokejové výkony, snaha a športové výsledky. V online priestore, kde anonymita často dáva ľuďom pocit nedotknuteľnosti, sa urážky dokážu rýchlo vyhrotiť. Jakub sa však nenechal strhnúť k agresívnej hádke, hoci išlo o tému, ktorú nosí hlboko v srdci. Ako zakladateľ skupiny zareagoval mimoriadne zrelo a asertívne. Posmievačovi slušne napísal, že ak je taký múdry a odvážny na internete, nech si to príde s nimi vyskúšať na ľad, kde sa ukáže skutočná pravda. Keď útočník vo svojom neúctivom správaní pokračoval a odmietal rešpektovať akékoľvek hranice

slušnosti, Jakub urobil rázny krok. Uplatnil pravidlá fair play a chlapca zo skupiny definitívne vylúčil. Keď sme na hodine etickej výchovy preberali projekt Detský čin roka, Jakub sa prihlásil a tento zážitok nám porozprával. Hoci nikoho priamo nezachraňoval, pre mňa ako učiteľku urobil obrovskú vec. Svojím postojom ukázal celej triede, že pred posmievačmi na internete netreba cúvnuť ani sa znižovať na ich úroveň. Ukázal, že aj v online svete musíme mať svoje hranice, a ak ich niekto nerešpektuje, nemá v našom bezpečnom online tíme, čo robiť. Jakub preniesol hokejovú česť z ľadu priamo na sieť.

List napísala Silvia Štefančíková, pedagogička ZŠ Drábova 3, Košice skutok vykonal Jakub, v šk. roku 2025/2026, žiak 5. triedy, ZŠ Drábova 3, Košice

Dobry čin na nete

Žiaci využili sociálne siete na benefičnú akciu a pomohli mačkám

Žiaci dokázali, že im osud opustených zvierat nie je ľahostajný a podporili zbierku pre psie útulky a Mačkáreň, ktorú zastrešuje organizácia Happy Paws v Pezinku. Žiaci rozbehli zbierku v škole a hlavne na internetových sieťach a následne na to sa im podarilo vyzbierať množstvo granúl, hračiek, prikrývkov, peľachov, dezinfekčných prostriedkov a iných potrieb potrebných pre zvieratká. Do školy nosili podporu do zbierky nielen deti a rodičia danej triedy, ale aj cudzí ľudia, ktorí sa o zbierke dozvedeli predovšetkým cez internet. Mamička jedného zo žiakov bola taká ochotná, že pri danej akcii robila dokonca zvozy darovaných vecí po celom Senci. Žiaci tiež 20. 12. 2024 osobne navštívili a odovzdali zbierku v Mačkárni v Pezinku, ktorá zachraňuje a s láskou sa stará o opustené mačky. K tomuto

dňu ich mala v starostlivosti až štyridsaťdva a ďalšie čakali na pomoc. Mačky v Mačkárni boli veľmi milé, zvedavé a prítulné, nechali sa nám hladiť a spokojne sa vrteli okolo našich nôh. Tieto mačky boli pripravené priamo na adopciu, ale bolo nám povedané i o mačkách, ktoré hľadajú dočasnú starostlivosť, či ktorým môžeme pomôcť tzv. virtuálnou adopciou. Žiaci sa dozvedeli, čo všetko predstavuje starostlivosť o opustené zvieratká, a aké je dôležité pomáhať tým, ktorí si pomôcť nevedia sami. Diskusia, ktorá potom nastala, bola naozaj dojemná. Ďakujeme všetkým, ktorí sa s láskou a obetou starajú o opustené zvieratká. Obrovská vďaka patrí tiež všetkým, ktorí sa do našej zbierky zapojili a pomohli nám spraviť tento nádherný skutok pre našich štvornohých kamarátov. **ĎAKUJEME!**

List napísala Mgr. Michaela Kvasničková, pedagogička, skutok vykonal kolektív detí, v šk. roku 2024/2025, žiaci 8. triedy, ZŠ Mlynská 50, Senec

Dobry čin na nete

Lenka zdieľa príbeh, ako sa online zoznamka zmenila na vyhrážanie a vydieranie

Volám sa Lenka a so súhlasom mojej kamarátky zdieľam jej príbeh. Verím, že môže pomôcť ostatným, aby sa vedeli lepšie chrániť v online priestore, rozpoznali nebezpečné situácie a našli odvahu obrátiť sa na dospelých, ktorým dôverujú. Ako žiačka 9. ročníka na základnej škole som nenašla odvahu to povedať žiadnej dospelšej osobe, ani mame, ani pani učiteľke, z dôvodu hanby. Hanbím sa aj za to, že som nenašla odvahu to riešiť s dospelými osobami. Stalo sa to iba jedenkrát, keď ma na zoznamke kontaktovala milá

neznáma baba, ktorá mi navrhla, že si môžem pri-vyrobiť na make up, šaty, na čokoľvek, ak budem súhlasiť s videohovorom s neznámym bohatým mužom, ktorý mi potom pošle na účet peniaze za to, že sa pred ním obnažím počas videohovoru. Naivne som súhlasila, myslela som si, že také rýchle pri-vyrobenie sa mi celkom hodí a bude to iba raz. Keď sa začal videohovor, na druhej strane som nikoho nevidela, kamera bola zablokovaná, tvrdil mi, že skrýva svoju identitu, čo sa mi už vtedy zdalo divné,

ale pokračovala som v rozhovore. Po tom, ako som odhalila svoju hornú časť tela, som počula smiech tínedžerov, viacerých, a hneď som sa odhlásila z hovoru. Považovala som to za svoju naivnú hlúposť a pochopila som, že ma tá baba oklamala. Ale začali mi od nej chodiť vyhrážky, že moje fotky z videohovoru zverejnia na škole, aj pred mojimi rodičmi. Zostala som zhrozená a nevedela som zaspať, potila som sa, odmietla som ísť do školy, prestala som sa pripájať na internet, lebo správy sa začali kopiť.

Doteraz neviem, kto ma to vydieral, a uzatvorila som túto kapitolu hlboko v mojej duši. Vyriešila som svoj problém iba tak, že som sa zverila kamarátke, ktorá mi povedala, aby som im nezaplatila a nahlásila vydieranie na políciu. Neurobila som to, na tú zoznamku som sa už nikdy neprihlásila, a vymenila som si aj mail, ani do neho som sa potom neprihlasovala. Urobila som zo seba mŕtveho chrobáka. Už nedôverujem neznámym ľuďom na internete a nič osobné už na internete nezdieľam.

Anonymný príbeh

HLASOVACÍ LÍSTOK

ROK 2026

Škola:	Trieda:
--------	---------

Zaznamenajte, prosím,
počet pridelených hlasov
k jednotlivým listom.

KATEGÓRIE	LIST A	LIST B	LIST C	LIST D	LIST E
1. ZÁCHRANA ĽUDSKÉHO ŽIVOTA					
2. POMOC V RODINE					
3. POMOC ROVESNÍKOM					
4. POMOC ĽUĎOM					
5. POMOC PRÍRODE					
6. DOBRÝ NÁPAD					
7. CENA SAŠKY FISCHEROVEJ - MALÝ VEĽKÝ ČIN					
8. DOBRÝ ČIN NA NETE					

Počet hlasujúcich detí celkovo:

Podpis pedagóga:

ĎAKUJEME

všetkým deťom, ktoré svojím dobrým skutkom
podporili dobro.

všetkým deťom, ktoré si všimli dobré skutky iných detí
a napísali o nich.

pedagógom, že sa s deťmi rozprávali a motivovali ich,
aby sa zapojili do ankety.

všetkým dospelým, ktorí deti citlivo
a s láskou ocenili.

všetkým detským porotcom za podporu dobrých skutkov
hlasovaním v detskej porote.

všetkým projektovým partnerom, priateľom, známym
i neznámym ľuďom za podporu projektu.

Radi Vám poskytneme podrobnejšie informácie o projekte:

OZ Detský čin roka
Námestie SNP 17, 811 06 Bratislava
Magdaléna Fábryová – koordinátorka projektu
Mobil: 0907 797 236
e-mail: magda.fabryova@detskycin.sk

www.detskycin.sk

